32004R0139

29.1.2004 DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ L 24/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 139/2004
z dnia 20 stycznia 2004 r.
w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw
(rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 83 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji [1],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [2],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw [4] zostało w istotny sposób zmienione. Mając na uwadze wprowadzenie poniższych zmian, w celu zapewnienia przejrzystości rozporządzenia, powinno ono zostać opracowane ponownie.

(2) Aby osiągnąć cele Traktatu, art. 3 ust. 1 lit. g) nakłada na Wspólnotę zadanie stworzenia systemu zapewniającego niezakłóconą konkurencję na wspólnym rynku. Artykuł 4 ust. 1 Traktatu przewiduje, że działania Państw Członkowskich i Wspólnoty mają być prowadzone w poszanowaniu zasady gospodarki wolnorynkowej z wolną konkurencją. Zasady te stanowią podstawę dalszego rozwoju wolnego rynku.

(3) Wprowadzenie rynku wewnętrznego oraz unii gospodarczej i walutowej, rozszerzenie Unii Europejskiej oraz zmniejszenie międzynarodowych barier w handlu i inwestycjach będzie w dalszym ciągu powodować znaczne reorganizacje przedsiębiorstw, szczególnie w formie koncentracji.

(4) Reorganizacje takie są pożądane w zakresie, w jakim są zgodne z wymogami dynamicznej konkurencji i zdolne zwiększać konkurencyjność przemysłu europejskiego, poprawiać warunki wzrostu oraz podwyższać poziom życia we Wspólnocie.

(5) Jednakże należy zapewnić, że proces reorganizacji nie spowoduje trwałej szkody dla konkurencji; dlatego też prawodawstwo wspólnotowe musi zawierać przepisy regulujące te koncentracje, które mogą znacząco przeszkadzać w skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub na jego znacznej części.

(6) Z tego względu konieczne jest stworzenie nowego instrumentu prawnego w celu umożliwienia skutecznej kontroli wszystkich koncentracji, z punktu widzenia ich wpływu na strukturę konkurencji we Wspólnocie oraz aby był jedynym instrumentem mającym zastosowanie do takich koncentracji. Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 zapewniło rozwój polityki Wspólnoty w tym obszarze. W świetle doświadczeń jednakże rozporządzenie to powinno zostać przepracowane jako akt prawny pozwalający sprostać wyzwaniom zintegrowanego rynku i przyszłego rozszerzenia Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 Traktatu niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne, aby osiągnąć cel, jakim jest zapewnienie, że konkurencja na wspólnym rynku jest wolna od zakłóceń, zgodnie z zasadą otwartej gospodarki rynkowej z wolną konkurencją.

(7) Artykuły 81 i 82, stosowane, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, do niektórych koncentracji, nie są wystarczające, aby objąć kontrolą wszystkie działania, które mogą okazać się niezgodne z przewidzianym w Traktacie systemem niezakłóconej konkurencji. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem zostać oparte nie tylko na art. 83, ale głównie na art. 308 Traktatu, na mocy którego Wspólnota może udzielić sobie dodatkowych kompetencji koniecznych do osiągnięcia swoich celów, a także kompetencji w odniesieniu do koncentracji na rynkach produktów rolnych wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik I do Traktatu.

---

[1] Dz.U. C 20 z 28.1.2003, str. 4.

[2] Opinia wydana dnia 9.10. 2003 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

[3] Opinia wydana dnia 24.10.2003 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

[4] Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 1. Wersja poprawiona w Dz.U. L 257 z 21.9.1990, str. 13. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1310/97 (Dz.U. L 180 z 9.7.1997, str. 1). Corrigendum w Dz.U. L 40 z 13.2.1998, str. 17.

(8) Przepisy, które mają zostać przyjęte w niniejszym rozporządzeniu, powinny być stosowane do znaczących zmian strukturalnych, których wpływ na rynek wykracza poza granice narodowe któregokolwiek z Państw Członkowskich. Koncentracje takie, jako zasada ogólna, powinny zostać sprawdzone wyłącznie na poziomie Wspólnoty, przy zastosowaniu systemu „pojedynczej instytucji" („one-stop shop") i zgodności z zasadą pomocniczości. Koncentracje nieobjęte zakresem niniejszego rozporządzenia w zasadzie podlegają jurysdykcji Państw Członkowskich.

(9) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia powinien zostać określony zgodnie z terytorium geograficznym działalności danych przedsiębiorstw oraz ograniczony przez progi ilościowe w celu objęcia tych koncentracji, które mają wymiar wspólnotowy; Komisja powinna złożyć sprawozdanie Radzie o wprowadzeniu progów i kryteriów, tak by Rada, stanowiąc zgodnie z art. 202 Traktatu, mogła dokonywać ich regularnych weryfikacji oraz zasad odnośnie do odesłania przed zgłoszeniem, w świetle zdobytego doświadczenia. Wymaga to przekazywania danych statystycznych przez Państwa Członkowskie do Komisji, w celu umożliwienia jej przygotowania takich sprawozdań i proponowania ewentualnych zmian. Sprawozdania i wnioski Komisji powinny być oparte o stosowne informacje regularnie przekazywane przez Państwa Członkowskie.

(10) Koncentracja o wymiarze wspólnotowym ma miejsce w przypadku, gdy zagregowany obrót zainteresowanych przedsiębiorstw przekracza dane progi, niezależnie od tego, czy przedsiębiorstwa dokonujące koncentracji mają swoją siedzibę lub prowadzą podstawową działalność na terenie Wspólnoty, pod warunkiem że prowadzą tam znaczące działania.

(11) Zasady regulujące odesłania w sprawie koncentracji z Komisji do Państw Członkowskich oraz z Państw Członkowskich do Komisji powinny stanowić skuteczny mechanizm korygujący w świetle zasady pomocniczości; zasady te chronią w odpowiedni sposób interesy konkurencji Państw Członkowskich oraz w należyty sposób uwzględniają zasady pewności prawnej i „pojedynczej instytucji" („one-stop shop").

(12) Koncentracje mogą kwalifikować się do zbadania zgodnie z licznymi krajowymi systemami kontroli połączeń, jeśli ich progi obrotu są niższe od określonych w niniejszym rozporządzeniu. Wielokrotne zgłoszenia tej samej transakcji zwiększają niepewność prawną, wysiłki i koszty przedsiębiorstw oraz mogą prowadzić do sprzecznych ocen. Dlatego system, za pomocą którego koncentracje mogą być odesłane do Komisji przez zainteresowane Państwa Członkowskie, powinien zostać dalej rozwijany.

(13) Komisja powinna działać w ścisłym i stałym porozumieniu z właściwymi władzami Państw Członkowskich, od których otrzymuje uwagi i informacje.

(14) Komisja wraz z właściwymi władzami Państw Członkowskich powinna stworzyć wspólnie sieć władz publicznych, korzystając ze swoich stosownych kompetencji do ścisłej współpracy, wykorzystując skuteczne porozumienia o wymianie informacji i konsultacjach, mając na uwadze zapewnienie, iż danym przypadkiem zajmują się najbardziej odpowiednie władze, w świetle zasady pomocniczości oraz mając na względzie zapewnienie, iż uniknięto wielokrotnego zgłaszania danej koncentracji w możliwie największym stopniu. Odesłania dotyczące koncentracji z Komisji do Państw Członkowskich oraz z Państw Członkowskich do Komisji powinny być dokonywane w sposób efektywny, tak by w możliwie największym stopniu uniknąć sytuacji, w której koncentracja stanowi przedmiot odesłania zarówno przed, jak i po jej zgłoszeniu.

(15) Komisja powinna mieć możliwość odesłania do Państwa Członkowskiego zgłoszonych koncentracji o wymiarze wspólnotowym, które w znaczący sposób grożą utrudnieniami konkurencji na rynku tego Państwa Członkowskiego, który ma wszelkie cechy odrębnego rynku. Gdy koncentracja utrudnia konkurencję na takim rynku, który nie stanowi znacznej części wspólnego rynku, Komisja, na wniosek, powinna być zobowiązana do odesłania części lub całości sprawy do zainteresowanego Państwa Członkowskiego. Państwo Członkowskie powinno mieć możliwość odesłania do Komisji koncentracji, która nie ma wymiaru wspólnotowego, jednakże wpływa na handel pomiędzy Państwami Członkowskimi i grozi znaczącymi utrudnieniami konkurencji na jego terytorium. Pozostałe Państwa Członkowskie, które są również właściwe do zbadania koncentracji, powinny mieć możliwość przyłączenia się do wniosku. W takiej sytuacji, w celu zapewnienia skuteczności i przewidywalności systemu, krajowe terminy powinny być zawieszone, dopóki nie zostanie podjęta decyzja odnośnie do odesłania sprawy. Komisja powinna mieć prawo badania i zajmowania się koncentracją w imieniu Państwa Członkowskiego zgłaszającego wniosek lub Państw Członkowskich zgłaszających go.

(16) Zainteresowane przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość zgłoszenia wniosku o odesłanie do lub z Komisji, zanim koncentracja zostanie zgłoszona, tak by dalej poprawiać skuteczność systemu kontroli koncentracji w ramach Wspólnoty. W takich sytuacjach Komisja i właściwe władze powinny, w krótkim, dokładnie określonym terminie, podjąć decyzję, czy odesłanie do lub z Komisji powinno być dokonane, zapewniając tym samym skuteczność systemu. Komisja, na wniosek zainteresowanych przedsiębiorstw, powinna mieć możliwość odesłania do Państwa Członkowskiego koncentracji o wymiarze wspólnotowym, która może w znaczący sposób wpłynąć na konkurencję na rynku danego Państwa Członkowskiego posiadającego wszelkie cechy odrębnego rynku; od zainteresowanych przedsiębiorstw nie powinno się jednakże wymagać udowodnienia, że skutki koncentracji będą szkodliwe dla konkurencji. Koncentracja nie powinna być odsyłana z Komisji do Państwa Członkowskiego, które wyraziło swój sprzeciw wobec takiego odesłania. Zainteresowane przedsiębiorstwa, przed zgłoszeniem do krajowych władz, powinny mieć również możliwość zgłoszenia wniosku o odesłanie do Komisji koncentracji niemającej wymiarów wspólnotowych, która mogłaby być zbadana co najmniej przez trzy Państwa Członkowskie zgodnie z krajowym prawem danego państwa dotyczącym konkurencji. Takie

wnioski o odesłanie do Komisji przed zgłoszeniem będą szczególnie stosowne w sytuacji, gdy koncentracja wpływa na konkurencję poza terytorium jednego Państwa Członkowskiego. W przypadku gdy koncentracja, która mogłaby zostać przeanalizowana na podstawie krajowego prawa konkurencji przez trzy Państwa Członkowskie lub więcej, jest odesłana do Komisji przed jakimkolwiek zgłoszeniem krajowym, oraz żadne Państwo Członkowskie właściwe do zbadania sprawy nie zgłosi swojego sprzeciwu, Komisja powinna nabyć wyłączną kompetencję do zbadania koncentracji, a koncentracja taka powinna zostać uznana za posiadającą wymiar wspólnotowy. Jednakże takie odesłania do Komisji przed zgłoszeniem nie powinny być dokonywane, jeśli przynajmniej jedno Państwo Członkowskie właściwe do zbadania sprawy wyraziło swój sprzeciw wobec takiego odesłania.

(17) Komisja powinna uzyskać wyłączną kompetencję stosowania niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości.

(18) Państwa Członkowskie nie mogą stosować swojego ustawodawstwa krajowego dotyczącego konkurencji w stosunku do koncentracji o wymiarze wspólnotowym, chyba że przewiduje to niniejsze rozporządzenie. Odpowiednie kompetencje władz krajowych powinny zostać ograniczone do przypadków, w których przy braku interwencji ze strony Komisji skuteczna konkurencja zostałaby prawdopodobnie znacząco utrudniona na terytorium Państwa Członkowskiego oraz w których interesy tego Państwa Członkowskiego dotyczące konkurencji nie mogą być skutecznie chronione inaczej niż przez niniejsze rozporządzenie. Zainteresowane Państwa Członkowskie muszą w takich przypadkach działać niezwłocznie; niniejsze rozporządzenie nie może, z powodu różnic w prawie krajowym, ustalić jednego terminu dla wydania ostatecznych decyzji zgodnie z prawem krajowym.

(19) Ponadto wyłączne stosowanie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do koncentracji o wymiarze wspólnotowym pozostaje bez uszczerbku dla art. 296 Traktatu oraz nie stoi na przeszkodzie podjęciu przez Państwa Członkowskie właściwych środków w celu ochrony uzasadnionych interesów innych niż te, które są uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu, pod warunkiem że środki te są zgodne z zasadami ogólnymi i innymi przepisami prawodawstwa wspólnotowego.

(20) Wskazane jest zdefiniowanie pojęcia koncentracji w taki sposób, aby obejmowało ono tylko te działania, które przynoszą trwałą zmianę w kontroli zainteresowanych przedsiębiorstw, a tym samym w strukturze rynku. Konieczne jest zatem włączenie w zakres niniejszego rozporządzenia wszystkich wspólnych przedsiębiorstw pełniących, w oparciu o stałe zasady, wszystkie funkcje samodzielnych podmiotów gospodarczych. Ponadto właściwe jest traktowanie jako pojedynczą koncentrację takich transakcji, które są ściśle powiązane ze względu na zaistniałe warunki bądź przyjmują formę ciągu transakcji w obrocie papierami wartościowymi przeprowadzanych w stosownie krótkim okresie.

(21) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się również w sytuacji, gdy zainteresowane przedsiębiorstwa akceptują ograniczenia, które są bezpośrednio związane i konieczne dla dokonania koncentracji. Decyzje Komisji stwierdzające, iż koncentracje są zgodne ze wspólnym rynkiem w stosowaniu niniejszego rozporządzenia, powinny automatycznie obejmować takie ograniczenia, bez konieczności rozpatrywania ich przez Komisję w indywidualnych przypadkach. Jednakże na wniosek zainteresowanych przedsiębiorstw, w przypadku pojawienia się nowych lub nierozwiązanych kwestii powodujących poważną niepewność, Komisja powinna wyraźnie ocenić, czy jakiekolwiek ograniczenie jest bezpośrednio związane i konieczne dla dokonania koncentracji. Uznaje się, że dany przypadek przedstawia nową lub nierozwiązaną kwestię powodującą poważną niepewność, jeśli kwestia nie jest ujęta w stosownym, obowiązującym obwieszczeniu Komisji lub opublikowanej decyzji Komisji.

(22) Ustalenia, które mają być wprowadzane w celu kontroli koncentracji, powinny, bez uszczerbku dla postanowień art. 86 ust. 2 Traktatu, szanować zasadę niedyskryminacji między sektorami publicznym i prywatnym. W sektorze publicznym obliczanie obrotu przedsiębiorstwa uczestniczącego w koncentracji wymaga zatem uwzględniania przedsiębiorstw stanowiących jednostkę gospodarczą posiadającą niezależne kompetencje decyzyjne, niezależnie od stosunków własnościowych lub zasad sprawowanego nad nimi nadzoru administracyjnego.

(23) Konieczne jest ustalenie, czy koncentracje o wymiarze wspólnotowym są zgodne czy nie ze wspólnym rynkiem w świetle potrzeby zachowania i rozwoju skutecznej konkurencji na wspólnym rynku. Czyniąc tak, Komisja musi dokonywać oceny w ogólnych ramach osiągania podstawowych celów określonych w art. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

(24) W celu zapewnienia niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku, na poparcie polityki prowadzonej zgodnie z zasadą gospodarki rynkowej z wolną konkurencją, niniejsze rozporządzenie musi dopuszczać skuteczną kontrolę wszystkich koncentracji z punktu widzenia ich skutków dla konkurencji we Wspólnocie. Odpowiednio rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 ustanowiło zasadę, zgodnie z którą koncentracja o wymiarze wspólnotowym tworząca lub umacniająca pozycję dominującą, w wyniku czego znacznie utrudniona byłaby skuteczna konkurencja na wspólnym rynku lub na jego znacznej części, powinna zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

(25) Mając na względzie konsekwencje, jakie mogą mieć koncentracje dla struktur rynku oligopolistycznego, jeszcze bardziej konieczne jest zachowanie skutecznej konkurencji na takich rynkach. Wiele rynków oligopolistycznych prezentuje zdrowy poziom konkurencji. Jednakże w niektórych sytuacjach koncentracje prowadzące do eliminacji znacznej presji konkurencyjnej, jaką wywierały na siebie łączące się strony, jak również redukcji presji konkurencyjnej na pozostałych konkurentów, nawet gdy nie zachodzi prawdopodobieństwo współpracy pomiędzy członkami oligopolu, mogą doprowadzić do znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji. Jednakże sądy Wspólnoty dotychczas wyraźnie nie interpretowały rozporządzenia (EWG) nr 4064/89 jako nakładającego wymóg uznawania koncentracji, które powodują takie nieskoordynowane skutki, za niezgodne ze wspólnym rynkiem. Z tego też względu, w interesie pewności prawnej, należy wyjaśnić, iż niniejsze rozporządzenie dopuszcza skuteczną kontrolę wszystkich takich koncentracji, przewidując, że wszelka koncentracja, która mogłaby w znaczący sposób przeszkadzać w skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, powinna zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem. Zwrot „znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji" w art. 2 ust. 2 i 3 powinien być interpretowany jako wykraczający poza pojęcie dominacji jedynie odnośnie do antykonkurencyjnych skutków koncentracji, wynikających z nieskoordynowanych zachowań przedsiębiorstw, które nie miałyby pozycji dominującej na rynku, o którym mowa.

(26) Znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji z zasady wynika z tworzenia lub umacniania pozycji dominującej. Mając na względzie zachowanie wytycznych wynikających z wcześniejszych orzeczeń sądów europejskich i decyzji Komisji zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 4064/89, przy jednoczesnym utrzymaniu zgodności z kryteriami szkody konkurencyjnej, które były stosowane przez Komisję i sądy Wspólnoty przy ocenie zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem, niniejsze rozporządzenie powinno odpowiednio ustanowić zasadę, zgodnie z którą koncentracja o wymiarze wspólnotowym, która mogłaby w znaczący sposób przeszkadzać w skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, w szczególności jako wynik tworzenia lub umacniania pozycji dominującej, ma zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

(27) Ponadto kryteria art. 81 ust. 1 i 3 Traktatu powinny mieć zastosowanie odnośnie do wspólnych przedsiębiorstw pełniących w sposób trwały wszystkie funkcje samodzielnych podmiotów gospodarczych, w stopniu, w którym tworzenie ich w konsekwencji stanowi znaczące ograniczenie konkurencji pomiędzy przedsiębiorstwami, które pozostają samodzielne.

(28) W celu wyjaśnienia i wytłumaczenia oceny koncentracji dokonanej przez Komisję zgodnie z niniejszym rozporządzeniem stosowne jest opublikowanie przez Komisję wytycznych, które powinny stanowić solidne ramy ekonomiczne dla oceny koncentracji zmierzającej do stwierdzenia, czy mogą one zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem.

(29) W celu określenia wpływu koncentracji na konkurencję na wspólnym rynku właściwe jest uwzględnienie wszelkiej uzasadnionej i prawdopodobnej wydajności przedstawionej przez zainteresowane przedsiębiorstwa. Możliwe jest, iż wydajność wywołana koncentracją przeciwdziała skutkom dla konkurencji, a w szczególności potencjalnej szkodzie konsumentów, jakie w innym przypadku mogłaby mieć, oraz iż, w konsekwencji, koncentracja nie przeszkadzałaby znacząco skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, w szczególności jako wynik utworzenia lub umocnienia pozycji dominującej. Komisja powinna opublikować wytyczne w sprawie warunków, na których może uwzględniać wydajność podczas dokonywania oceny koncentracji.

(30) W przypadku gdy zainteresowane przedsiębiorstwa dokonują zmian w zgłoszonej koncentracji, w szczególności poprzez proponowanie zobowiązań zapewniających zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem, Komisja powinna mieć możliwość uznania, iż koncentracja, w zmienionej formie, jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Takie zobowiązania powinny być proporcjonalne do problemu konkurencji i całkowicie go eliminować. Właściwe jest również zaakceptowanie zobowiązań przed rozpoczęciem postępowania, gdy problem konkurencji jest wyraźnie identyfikowalny i można mu zaradzić w prosty sposób. Należy wyraźnie przewidzieć, iż Komisja może załączyć do swojej decyzji warunki i obowiązki mające na celu zapewnienie, że zainteresowane przedsiębiorstwa skutecznie i na czas spełniają swoje zobowiązania, tak by zapewnić koncentracji zgodność ze wspólnym rynkiem. Procedura powinna zapewnić przejrzystość i możliwość skutecznych konsultacji z Państwami Członkowskimi, jak również z zainteresowanymi stronami trzecimi.

(31) Komisja powinna dysponować stosownymi instrumentami, aby zapewnić wykonanie zobowiązań i mieć możliwość zareagowania w sytuacji, gdy nie są one spełniane. W przypadku gdy nie jest spełniony warunek załączony do decyzji uznającej zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem sytuacja wykazująca zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem nie ma miejsca, a koncentracja dokonana w takiej formie nie zostaje zatem zatwierdzona przez Komisję. W konsekwencji, jeśli koncentracja została już dokonana, powinna być traktowana w ten sam sposób jak niezgłoszona koncentracja dokonana bez zatwierdzenia. Ponadto, w przypadku gdy Komisja, przy braku warunku, stwierdziła już, iż koncentracja byłaby niezgodna ze wspólnym rynkiem, powinna być uprawniona do bezpośredniego nakazania rozwiązania koncentracji, tak by przywrócić stan sprzed dokonania koncentracji. W przypadku gdy obowiązek załączony do decyzji uznającej zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem nie jest spełniony, Komisja powinna mieć możliwość odwołania swojej decyzji. Ponadto, w przypadku niespełnienia warunków i obowiązków, Komisja powinna mieć możliwość nakładania stosownych kar pieniężnych.

(32) Koncentracje, które ze względu na ograniczony udział w rynku zainteresowanych przedsiębiorstw nie przeszkadzają w skutecznej konkurencji, mogą zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem. Bez uszczerbku dla art. 85 i 86 Traktatu sytuacja taka zachodzi w szczególności, gdy udział w rynku zainteresowanych przedsiębiorstw nie przekracza 25 % ani na wspólnym rynku, ani na znacznej jego części.

(33) Zadaniem Komisji powinno być podjęcie wszelkich decyzji koniecznych do stwierdzenia, czy koncentracje o wymiarze wspólnotowym są zgodne czy nie ze wspólnym rynkiem, jak również decyzji zmierzających do przywrócenia sytuacji sprzed dokonania koncentracji, która została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

(34) W celu zapewnienia skutecznej kontroli przedsiębiorstwa powinny być zobowiązane do wcześniejszego zgłoszenia koncentracji o wymiarze wspólnotowym po zawarciu umowy, ogłoszeniu publicznej oferty przejęcia lub po nabyciu kontrolnego pakietu akcji. Powinna również istnieć możliwość zgłaszania, w przypadku gdy zainteresowane przedsiębiorstwa zapewnią Komisję o swoim zamiarze zawarcia umowy na zaproponowaną koncentrację oraz wykażą przed Komisją, iż ich plan zaproponowanej koncentracji jest wystarczająco konkretny, na przykład na podstawie zasadniczej umowy, protokołu ustaleń lub listu intencyjnego podpisanego przez wszystkie zainteresowane przedsiębiorstwa, lub w przypadku publicznej oferty przejęcia, miejsca, w którym publicznie ogłoszono zamiar wprowadzenia takiej oferty, pod warunkiem że wynikiem zamierzonej umowy lub oferty będzie koncentracja o wymiarze wspólnotowym. Dokonanie koncentracji powinno być zawieszone do czasu podjęcia przez Komisję ostatecznej decyzji. Jednakże w odpowiednim przypadku powinna istnieć możliwość odstępstwa od takiego zawieszenia na wniosek zainteresowanych przedsiębiorstw. Przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu odstępstwa Komisja powinna uwzględniać wszystkie stosowne czynniki, takie jak rodzaj i ciężar szkody dla zainteresowanych przedsiębiorstw lub stron trzecich, oraz zagrożenie dla konkurencji spowodowane koncentracją. W interesie pewności prawnej ważność transakcji musi być chroniona w możliwie największym stopniu.

(35) Należy ustanowić termin, w którym Komisja musi wszcząć postępowanie w odniesieniu do zgłoszonej koncentracji, oraz termin, w którym musi wydać ostateczną decyzję w sprawie zgodności lub niezgodności zgłaszanej koncentracji ze wspólnym rynkiem. Terminy te powinny być przedłużane w przypadku, gdy zainteresowane przedsiębiorstwa oferują zobowiązania zapewniające zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem, w celu zapewnienia wystarczającego czasu na dokonanie analiz i badań rynkowych takich ofert zobowiązań oraz na konsultacje Państw Członkowskich, jak również zainteresowanych stron trzecich. Dopuszcza się również ograniczone przedłużenie terminu, w którym Komisja musi podjąć ostateczną decyzję, w celu zapewnienia odpowiedniego czasu niezbędnego na zbadanie danego przypadku i weryfikację faktów oraz argumentów przedłożonych Komisji.

(36) Wspólnota szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej [1]. Odpowiednio niniejsze rozporządzenie powinno być interpretowane i stosowane z uwzględnieniem tych praw i zasad.

(37) Zainteresowane przedsiębiorstwa muszą mieć przyznane prawo do bycia wysłuchanymi przez Komisję po wszczęciu postępowania; członkowie władz zarządzających i nadzorczych oraz uznani przedstawiciele pracowników zainteresowanych przedsiębiorstw, jak również zainteresowane strony trzecie, muszą również mieć możliwość bycia wysłuchanymi.

(38) Do celów właściwej oceny koncentracji Komisja powinna mieć prawo do żądania wszelkich niezbędnych informacji i przeprowadzenia koniecznych inspekcji w obrębie Wspólnoty. W tym celu, mając na uwadze skuteczną ochronę konkurencji, zakres kompetencji Komisji do przeprowadzania dochodzenia musi zostać rozszerzony. Komisja powinna, w szczególności, być uprawniona do przesłuchania wszelkich osób, które mogą być w posiadaniu użytecznych informacji, i zaprotokołowania ich zeznań.

(39) Przeprowadzając inspekcję, urzędnicy upoważnieni przez Komisję powinni mieć prawo do żądania wszelkich stosownych informacji odnośnie do przedmiotu i celu inspekcji; powinni oni mieć również prawo do nakładania plomb podczas przeprowadzania inspekcji, szczególnie w sytuacji, gdy istnieją realne podstawy, aby podejrzewać, iż koncentracja została dokonana bez zgłoszenia; iż zostały przekazane Komisji informacje nieprawidłowe, niekompletne lub wprowadzające w błąd oraz iż zainteresowane przedsiębiorstwa lub osoby nie spełniły warunku lub obowiązku nałożonego decyzją Komisji. W każdym takim przypadku plomby powinny zostać użyte jedynie w wyjątkowych okolicznościach, na okres konieczny wyłącznie do przeprowadzenia kontroli, zwykle nie dłużej niż na 48 godzin.

(40) Bez uszczerbku dla orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości właściwe jest również ustalenie zakresu kontroli, jaką mogą przeprowadzać krajowe władze sądownicze, gdy upoważniają, zgodnie z prawem krajowym oraz jako środek zapobiegawczy, do udzielenia wsparcia przez organy wykonawcze w celu przezwyciężenia możliwego sprzeciwu ze strony przedsiębiorstwa wobec inspekcji nakazanej decyzją Komisji, łącznie z nakładaniem plomb. Z orzecznictwa wynika, że krajowe władze sądownicze mogą w szczególności skierować do Komisji prośbę o informacje niezbędne do przeprowadzenia kontroli, a w przypadku ich braku mogłyby odmówić udzielenia upoważnienia. Orzecznictwo potwierdza również uprawnienia sądów krajowych do kontroli stosowania zasad krajowych rządzących wykonaniem środków przymusu. Właściwe władze Państw Członkowskich powinny aktywnie współpracować przy wykonywaniu uprawnień Komisji do przeprowadzania dochodzeń.

[1] Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

(41) Realizując postanowienia decyzji Komisji, przedsiębiorstwa i osoby zainteresowane nie mogą być zmuszane do przyznania, że dopuściły się naruszenia, ale są zobowiązane, w każdym przypadku, do udzielenia odpowiedzi na pytania o stan faktyczny i dostarczenie dokumentów, nawet jeżeli informacje te mogą zostać użyte do ustalenia przeciwko nim samym lub przeciwko innym, że naruszenie takie miało miejsce.

(42) Dla przejrzystości wszystkie decyzje Komisji, które nie mają jedynie charakteru proceduralnego, powinny być podane do publicznej wiadomości. W trakcie zapewniania ochrony prawa zainteresowanych przedsiębiorstw do obrony, w szczególności prawa dostępu do akt, rzeczą niezbędną jest ochrona tajemnicy handlowej. Poufność informacji wymienianych w sieci, a także z właściwymi władzami państw trzecich powinna być podobnie chroniona.

(43) Zgodność z niniejszym rozporządzeniem powinna być egzekwowana, w odpowiednim przypadku, za pomocą grzywien i okresowych kar pieniężnych. Trybunałowi Sprawiedliwości powinno zostać przyznane prawo nieograniczonego orzekania w tym zakresie, zgodnie z art. 229 Traktatu.

(44) Warunki, na jakich dokonywane są koncentracje w krajach trzecich z udziałem przedsiębiorstw mających swoją siedzibę lub prowadzących podstawową działalność na terenie Wspólnoty, powinny być przestrzegane oraz powinny zostać ustanowione przepisy umożliwiające Radzie nadanie Komisji stosownego mandatu do prowadzenia negocjacji zmierzających do zapewnienia traktowania niedyskryminacyjnego takich przedsiębiorstw.

(45) Niniejsze rozporządzenie w żaden sposób nie umniejsza zbiorowych praw pracowników uznanych w zainteresowanych przedsiębiorstwach, szczególnie w stosunku do wszelkich obowiązków informowania lub konsultowania się z ich uznanymi przedstawicielami zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym i krajowym.

(46) Komisja powinna mieć możliwość ustanawiania szczegółowych zasad odnośnie do wykonywania niniejszego rozporządzenia zgodnie z procedurami wykonywania kompetencji wykonawczych przyznanych Komisji. Podczas przyjmowania takich przepisów wykonawczych Komisja powinna mieć wsparcie ze strony Komitetu Doradczego składającego się z przedstawicieli Państw Członkowskich, jak ustanowiono w art. 23,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

1. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 5 i art. 22 niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich koncentracji o wymiarze wspólnotowym, jak określono w niniejszym artykule.

2. Koncentracja ma wymiar wspólnotowy, jeżeli:

a) łączny światowy obrót wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw wynosi więcej niż 5 000 mln EUR; oraz

b) łączny obrót przypadający na Wspólnotę, każdego z co najmniej dwóch zainteresowanych przedsiębiorstw, wynosi więcej niż 250 mln EUR,

chyba że każde z zainteresowanych przedsiębiorstw uzyskuje więcej niż dwie trzecie swoich łącznych obrotów przypadających na Wspólnotę w jednym i tym samym Państwie Członkowskim.

3. Koncentracja, która nie osiąga progów ustanowionych w ust. 2, ma wymiar wspólnotowy, w przypadku gdy:

a) łączny światowy obrót wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw wynosi więcej niż 2 500 mln EUR;

b) w każdym z co najmniej trzech Państw Członkowskich łączny obrót wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw wynosi więcej niż 100 mln EUR;

c) w każdym z co najmniej trzech Państw Członkowskich ujętych dla celów lit. b) łączny obrót każdego z co najmniej dwóch zainteresowanych przedsiębiorstw wynosi więcej niż 25 mln EUR; oraz

d) łączny obrót przypadający na Wspólnotę każdego z co najmniej dwóch zainteresowanych przedsiębiorstw wynosi więcej niż 100 mln EUR,

chyba że każde z zainteresowanych przedsiębiorstw uzyskuje więcej niż dwie trzecie swoich łącznych obrotów przypadających na Wspólnotę w jednym i tym samym Państwie Członkowskim.

4. Komisja, na podstawie danych statystycznych, które mogą być regularnie dostarczane przez Państwa Członkowskie, składa Radzie sprawozdanie o stosowaniu progów i kryteriów ustanowionych w ust. 2 i 3 do dnia 1 maja 2009 r. oraz może wystosować swoje wnioski, zgodnie z ust. 5.

5. Rada, po otrzymaniu sprawozdania, o którym mowa w ust. 4, i na wniosek Komisji, stanowiąc większością kwalifikowaną, może skorygować progi i kryteria wymienione w ust. 3.

Artykuł 2

Ocena koncentracji

1. Koncentracje objęte zakresem niniejszego rozporządzenia są oceniane zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia oraz z następującymi przepisami zmierzającymi do stwierdzenia, czy są one zgodne czy nie ze wspólnym rynkiem.

Dokonując tej oceny, Komisja uwzględnia:

a) potrzebę zachowania i rozwoju skutecznej konkurencji na wspólnym rynku, z punktu widzenia między innymi struktury wszystkich danych rynków oraz rzeczywistej lub potencjalnej konkurencji ze strony przedsiębiorstw zlokalizowanych we Wspólnocie lub poza nią;

b) pozycję rynkową zainteresowanych przedsiębiorstw oraz ich siłę ekonomiczną i finansową, możliwości dostępne dla dostawców i użytkowników, ich dostęp do zaopatrzenia lub rynków, wszelkie prawne lub inne bariery wejścia na rynek, trendy podaży i popytu w stosunku do właściwych dóbr i usług, interesy konsumentów pośrednich i końcowych oraz rozwój postępu technicznego i gospodarczego, pod warunkiem że dokonuje się on z korzyścią dla konsumentów i nie stanowi przeszkody dla konkurencji.

2. Koncentrację, która nie przeszkadzałaby znacząco skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, w szczególności w wyniku stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem.

3. Koncentrację, która przeszkadzałaby znacząco skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, w szczególności w wyniku stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, uznaje się za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

4. W stopniu, w jakim utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa stanowiące koncentrację zgodnie z art. 3 ma na celu lub skutkuje koordynacją zachowań konkurencyjnych przedsiębiorstw, które pozostają samodzielne, koordynacja taka oceniania jest zgodnie z kryteriami art. 81 ust. 1 i 3 Traktatu, w celu stwierdzenia, czy działanie to jest zgodne czy nie ze wspólnym rynkiem.

5. Dokonując tej oceny, Komisja bierze pod uwagę w szczególności, czy:

— dwie lub więcej firm macierzystych utrzymuje, w znaczącym stopniu, swoją działalność na tym samym rynku co wspólne przedsiębiorstwo lub na rynku, który stanowi poprzednie lub następne ogniwo rynku w stosunku do tego wspólnego przedsiębiorstwa, lub na rynku sąsiednim ściśle powiązanym z tym rynkiem,

— koordynacja, będąca bezpośrednim wynikiem utworzenia wspólnego przedsiębiorstwa, daje zainteresowanym przedsiębiorstwom możliwość eliminowania konkurencji w zakresie znacznej części produktów lub usług, o których mowa.

Artykuł 3

Definicja koncentracji

1. Uznaje się, że koncentracja występuje w przypadku, gdy trwała zmiana kontroli wynika z:

a) łączenia się dwóch lub więcej wcześniej samodzielnych przedsiębiorstw lub części przedsiębiorstw; lub

b) przejęcia, przez jedną lub więcej osób już kontrolujących co najmniej jedno przedsiębiorstwo albo przez jedno lub więcej przedsiębiorstw, bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad całym lub częścią jednego lub więcej innych przedsiębiorstw, czy to wartościowych drodze zakupu papierów wartościowych lub aktywów, czy to w drodze umowy lub w jakikolwiek inny sposób.

2. Podstawę kontroli stanowią prawa, umowy lub jakiekolwiek inne środki, które oddzielnie bądź wspólnie i uwzględniając okoliczności faktyczne lub prawne, dają możliwość wywierania decydującego wpływu na przedsiębiorstwo, w szczególności przez:

a) własność lub prawo użytkowania całego lub części aktywów przedsiębiorstwa;

b) prawa lub umowy przyznające decydujący wpływ na skład, głosowanie lub decyzje organów przedsiębiorstwa.

3. Kontrolę przejmują osoby lub przedsiębiorstwa, które:

a) są posiadaczami praw lub uprawnionymi do nich na mocy odpowiednich umów; lub

b) nie będąc ani posiadaczami takich praw, ani uprawnionymi do nich na mocy odpowiednich umów, mają uprawnienia wykonywania wypływających z nich praw.

4. Utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa pełniącego w sposób trwały wszystkie funkcje samodzielnego podmiotu gospodarczego stanowi koncentrację w rozumieniu ust. 1 lit. b).

5. Uznaje się, że koncentracja nie występuje w przypadku, gdy:

a) instytucje kredytowe lub inne instytucje finansowe, bądź też firmy ubezpieczeniowe, których normalna działalność obejmuje transakcje i obrót papierami wartościowymi, prowadzone na własny rachunek lub na rachunek innych, czasowo posiadają papiery wartościowe nabyte w przedsiębiorstwie w celu ich odsprzedaży, pod warunkiem że nie wykonują one praw głosu w stosunku do tych papierów wartościowych w celu określenia zachowań konkurencyjnych przedsiębiorstwa lub pod warunkiem że wykonują te prawa wyłącznie w celu przygotowania zbycia całości lub części tego przedsiębiorstwa lub jego aktywów, bądź zbycia tych papierów wartościowych oraz pod warunkiem że wszelkie takie zbycie następuje w ciągu jednego roku od daty nabycia; okres ten może być przedłużony przez Komisję działającą na wniosek, w przypadku gdy takie instytucje lub firmy udowodnią, że zbycie nie było w zasadzie możliwe w ciągu tego okresu;

b) kontrolę przejmuje osoba upoważniona przez władze publiczne zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego dotyczącym likwidacji, upadłości, niewypłacalności, umorzenia długów, postępowania układowego lub analogicznych postępowań;

c) działania określone w ust. 1 lit. b) przeprowadzane są przez holdingi finansowe, określone w art. 5 ust. 3 czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. ustanowionej w oparciu o art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ([1]), jednakże pod warunkiem że prawa głosu w odniesieniu do holdingu wykonywane są, w szczególności w stosunku do mianowania członków organów zarządzających lub nadzorczych przedsiębiorstw, w których mają one udziały, wyłącznie w celu zachowania pełnej wartości tych inwestycji, a nie ustalania, bezpośrednio lub pośrednio, zachowania konkurencyjnego tych przedsiębiorstw.

Artykuł 4

Uprzednie zgłoszenie koncentracji i odesłanie na wniosek zgłaszających stron poprzedzające zgłoszenie

1. Koncentracje o wymiarze wspólnotowym określone w niniejszym rozporządzeniu zgłasza się Komisji przed ich wykonaniem i po zawarciu umowy, ogłoszeniu publicznej oferty przejęcia lub nabyciu kontrolnego pakietu akcji.

Zgłoszenia można również dokonać, gdy zainteresowane przedsiębiorstwa przedstawiają Komisji szczerą intencję zawarcia umowy lub, w przypadku publicznej oferty przejęcia, gdy podały do publicznej wiadomości zamiar wprowadzenia takiej oferty, pod warunkiem że zamierzona umowa lub oferta doprowadziłaby do koncentracji o wymiarze wspólnotowym.

Dla celów niniejszego rozporządzenia zwrot „zgłoszona koncentracja" obejmuje również zamierzone koncentracje zgłoszone zgodnie z akapitem drugim. Dla celów ust. 4 i 5 niniejszego artykułu zwrot „koncentracja" obejmuje zamierzone koncentracje w rozumieniu akapitu drugiego.

2. Koncentracja polegająca na łączeniu się w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) lub przejęciu wspólnej kontroli w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) zgłaszana jest wspólnie przez strony uczestniczące w połączeniu lub przez przejmujących wspólną kontrolę, w zależności od przypadku. We wszystkich innych przypadkach zgłoszenie jest dokonywane przez osobę lub przedsiębiorstwo przejmujące kontrolę nad całością lub częścią jednego lub więcej przedsiębiorstw.

3. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że zgłaszana koncentracja objęta jest zakresem niniejszego rozporządzenia, publikuje ona fakt zgłoszenia, podając jednocześnie nazwy zainteresowanych przedsiębiorstw, kraj ich pochodzenia, charakter koncentracji oraz odnośne sektory gospodarki. Komisja uwzględnia uzasadniony interes przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony ich tajemnic handlowych.

4. Przed dokonaniem zgłoszenia koncentracji w rozumieniu ust. 1 osoby lub przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 2, mogą poinformować Komisję, w drodze złożenia uzasadnionego wniosku, iż koncentracja może znacząco wpłynąć na konkurencję na rynku Państwa Członkowskiego, który reprezentuje wszystkie cechy odrębnego rynku i z tego względu powinny zostać zbadane, w całości lub w części, przez to Państwo Członkowskie.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten wniosek do wszystkich Państw Członkowskich. Państwo Członkowskie wymienione w uzasadnionym wniosku powinno, w terminie 15 dni od otrzymania wniosku, wyrazić zgodę lub sprzeciw wobec wniosku o odesłanie sprawy. W przypadku gdy Państwo Członkowskie nie podejmie takiej decyzji w tym terminie, uważa się tym samym, iż wyraziło zgodę.

O ile Państwo Członkowskie nie wyrazi sprzeciwu, Komisja, jeśli uzna, iż istnieje taki odrębny rynek, oraz iż koncentracja może mieć znaczący wpływ na konkurencję na tym rynku, może zdecydować o odesłaniu sprawy, w całości lub w części, do właściwych władz tego Państwa Członkowskiego, mając na względzie stosowanie przepisów krajowego prawa tego Państwa dotyczącego konkurencji.

Decyzja o tym, czy odesłać sprawę zgodnie z trzecim akapitem, zostaje podjęta w terminie 25 dni roboczych, począwszy od dnia otrzymania przez Komisję uzasadnionego wniosku. Komisja informuje o swojej decyzji pozostałe Państwa Członkowskie i zainteresowane osoby lub przedsiębiorstwa. Jeżeli Komisja nie podejmie decyzji w tym terminie, uznaje się tym samym, iż decyzja o odesłaniu sprawy została podjęta zgodnie z wnioskiem złożonym przez zainteresowane osoby lub przedsiębiorstwa.

Jeżeli Komisja zdecyduje lub uznaje się, iż podjęła decyzję, stosownie do akapitu trzeciego i czwartego, o odesłaniu całej sprawy, nie dokonuje się żadnego zgłoszenia zgodnie z ust. 1 i stosuje się przepisy krajowego prawa dotyczącego konkurencji. Artykuł 9 ust. 6–9 stosuje się *mutatis mutandis*.

5. Mając na względzie koncentrację określoną w art. 3, która nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1 i która może być poddana zbadaniu zgodnie z krajowym prawem dotyczącym konkurencji co najmniej przez trzy Państwa Członkowskie, osoby lub przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 2, mogą, przed dokonaniem zgłoszenia do właściwych władz, poinformować Komisję za pośrednictwem uzasadnionego wniosku, że koncentracja powinna zostać zbadana przez Komisję.

Komisja niezwłocznie przesyła wniosek do wszystkich Państw Członkowskich.

Każde Państwo Członkowskie uprawnione do badania koncentracji zgodnie z przepisami jego krajowego prawa dotyczącego konkurencji może w terminie 15 dni roboczych od otrzymania uzasadnionego wniosku wyrazić swój sprzeciw wobec wniosku o odesłanie sprawy.

W przypadku gdy jedno takie Państwo Członkowskie wyraziło swój sprzeciw zgodnie z akapitem trzecim w terminie 15 dni roboczych, sprawa nie zostaje odesłana. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie Państwa Członkowskie i zainteresowane osoby lub przedsiębiorstwa o każdym przypadku takiego sprzeciwu.

([1]) Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16).

W przypadku gdy żadne Państwo Członkowskie nie wyraziło swojego sprzeciwu zgodnie z akapitem trzecim w terminie 15 dni roboczych, uznaje się, że koncentracja ma wymiar wspólnotowy i zgłoszona zostaje do Komisji zgodnie z ust. 1 i 2. W takich sytuacjach żadne Państwo Członkowskie nie stosuje wobec koncentracji przepisów krajowego prawa dotyczącego konkurencji.

6. Komisja składa Radzie sprawozdanie o funkcjonowaniu ust. 4 i 5 do dnia 1 maja 2009 r. Rada, po uzyskaniu tego sprawozdania i na wniosek Komisji, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić ust. 4 i 5.

Artykuł 5

Obliczanie obrotu

1. Łączny obrót w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje kwoty uzyskane przez zainteresowane przedsiębiorstwa w poprzednim roku finansowym ze sprzedaży produktów i świadczenia usług składających się na normalną działalność przedsiębiorstw po odliczeniu rabatów związanych ze sprzedażą, podatku od wartości dodanej i innych podatków bezpośrednio związanych z obrotem. Całkowity obrót zainteresowanego przedsiębiorstwa nie obejmuje sprzedaży produktów i świadczenia usług pomiędzy jakimikolwiek przedsiębiorstwami określonymi w ust. 4.

Obrót uzyskany we Wspólnocie lub w Państwie Członkowskim obejmuje produkty sprzedawane i usługi świadczone przedsiębiorstwom lub konsumentom, w zależności od przypadku, we Wspólnocie lub w tym Państwie Członkowskim.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy koncentracja polega na przejęciu części jednego lub więcej przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy części te mają lub nie osobowość prawną, bierze się pod uwagę, w odniesieniu do sprzedawcy lub sprzedawców, jedynie obrót przypadający na części będące przedmiotem transakcji.

Jednakże dwie transakcje lub więcej, w rozumieniu akapitu pierwszego, które mają miejsce na przestrzeni dwóch lat między tymi samymi osobami lub przedsiębiorstwami, traktowane są jako jedna i ta sama koncentracja zachodząca w dniu zawarcia ostatniej transakcji.

3. Zamiast obrotu stosowane są następujące:

a) dla instytucji kredytowych i innych instytucji finansowych suma kolejnych pozycji dochodu, jak określono w dyrektywie Rady 86/635/EWG [1], po odjęciu podatku od wartości dodanej lub innych podatków bezpośrednio odnoszących się do tych pozycji, w odpowiednim przypadku:

   i) dochody z oprocentowania lub podobne dochody;

   ii) dochody z papierów wartościowych:

      — dochody z akcji, innych tytułów do udziałów i zmiennych zysków z papierów wartościowych;

      — dochody z udziałów;

      — dochody z udziałów w przedsiębiorstwach afiliowanych;

   iii) pobierane prowizje;

   iv) zysk netto z operacji finansowych;

   v) inne dochody z działalności.

   Obrót instytucji kredytowej lub finansowej we Wspólnocie lub Państwie Członkowskim obejmuje pozycje wpływów, zdefiniowane powyżej, uzyskanych przez oddział lub filię tej instytucji powstałej we Wspólnocie lub danym Państwie Członkowskim, w zależności od przypadku;

b) dla zakładów ubezpieczeń wartość brutto składek, która obejmuje wszystkie kwoty otrzymane i należne z tytułu umów ubezpieczeniowych zawartych przez lub w imieniu zakładów ubezpieczeń, łącznie z wydatkami na składki reasekuracyjne i po odjęciu podatków i opłat parafiskalnych lub obciążeń naliczanych od indywidualnych składek lub od całkowitej wielkości składek; w odniesieniu do art. 1 ust. 2 lit. b) i ust. 3 lit. b), c) i d) oraz ostatniej części art. 1 ust. 2 i 3, uwzględnia się składki brutto wniesione odpowiednio przez stałych rezydentów Wspólnoty i rezydentów jednego Państwa Członkowskiego.

4. Bez uszczerbku dla ust. 2 łączny obrót zainteresowanych przedsiębiorstw w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obliczany jest poprzez dodanie odpowiednio następujących obrotów:

a) zainteresowanego przedsiębiorstwa;

b) tych przedsiębiorstw, w stosunku do których zainteresowane przedsiębiorstwo, pośrednio lub bezpośrednio:

   i) posiada więcej niż połowę kapitału lub aktywów; lub

   ii) dysponuje więcej niż połową głosów; lub

   iii) ma uprawnienia do mianowania więcej niż połowy członków rady nadzorczej, organu zarządzającego lub organów upoważnionych do reprezentacji prawnej przedsiębiorstw; lub

   iv) ma prawo do zarządzania sprawami przedsiębiorstwa;

c) tych przedsiębiorstw, które posiadają w zainteresowanym przedsiębiorstwie prawa i uprawnienia wymienione w lit. b);

d) tych przedsiębiorstw, w których przedsiębiorstwo określone w lit. c) posiada prawa i uprawnienia wymienione w lit. b);

e) tych przedsiębiorstw, w których dwa przedsiębiorstwa lub więcej określone w lit. a) – d) mają wspólnie prawa i uprawnienia wymienione w lit. b).

[1] Dz.U. L 372 z 31.12.1986, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

5. W przypadku gdy zainteresowane przedsiębiorstwa mają wspólnie prawa i uprawnienia wymienione w ust. 4 lit. b), w obliczaniu łącznego obrotu zainteresowanych przedsiębiorstw, do celów niniejszego rozporządzenia;

a) nie uwzględnia się obrotu wynikającego ze sprzedaży produktów lub świadczenia usług między wspólnym przedsiębiorstwem i każdym z zainteresowanych przedsiębiorstw lub z jakimkolwiek innym przedsiębiorstwem powiązanym z jednym z nich, jak określono w ust. 4 lit. b) – e);

b) uwzględnia się obrót wynikający ze sprzedaży produktów i świadczenia usług między wspólnym przedsiębiorstwem i jakimikolwiek przedsiębiorstwami trzecimi. Obrót ten rozdziela się równo między zainteresowane przedsiębiorstwa.

Artykuł 6

Badanie zgłoszenia i wszczęcie postępowania

1. Komisja bada zgłoszenie niezwłocznie po jego otrzymaniu.

a) W przypadku gdy stwierdza ona, że zgłaszana koncentracja nie wchodzi w zakres niniejszego rozporządzenia, fakt ten odnotowywany jest w formie decyzji.

b) W przypadku gdy stwierdza ona, że chociaż zgłaszana koncentracja podlega zakresowi niniejszego rozporządzenia, ale nie wzbudza poważnych wątpliwości co do jej zgodności ze wspólnym rynkiem, podejmuje decyzję o niezgłoszeniu sprzeciwu i stwierdza, że jest ona zgodna ze wspólnym rynkiem.

Decyzję stwierdzającą zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem uznaje się za uwzględniającą ograniczenia, które są bezpośrednio związane i konieczne dla dokonania koncentracji.

c) Jeżeli, bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, Komisja stwierdza, że zgłaszana koncentracja podlega zakresowi niniejszego rozporządzenia i wzbudza poważne wątpliwości co do zgodności ze wspólnym rynkiem, podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania. Bez uszczerbku dla przepisów art. 9 takie postępowanie zostaje zakończone na mocy decyzji, o której mowa w art. 8 ust. 1–4, chyba że zainteresowane przedsiębiorstwa udowodniły Komisji, iż odstąpiły od koncentracji.

2. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, iż po dokonaniu zmian przez zainteresowane przedsiębiorstwa zgłoszona koncentracja nie rodzi więcej poważnych wątpliwości w rozumieniu ust. 1 lit. c), uznaje koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem zgodnie z ust. 1 lit. b).

Komisja może załączyć do swojej decyzji, na mocy ust. 1 lit. b), warunki i obowiązki zmierzające do zapewnienia, iż zainteresowane przedsiębiorstwa wywiązały się ze złożonych wobec Komisji zobowiązań zapewniających zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem.

3. Komisja może odwołać swoją decyzję podjętą zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b), w przypadku gdy:

a) decyzję podjęto w oparciu o nieprawidłowe informacje, za które odpowiedzialne jest jedno z przedsiębiorstw lub które zostały uzyskane w wyniku oszustwa;

lub

b) zainteresowane przedsiębiorstwa naruszyły zobowiązanie załączone do decyzji.

4. W przypadkach określonych w ust. 3 Komisja może podjąć decyzję zgodnie z ust. 1, bez ograniczeń czasowych, o których mowa w art. 10 ust. 1.

5. Komisja bezzwłocznie powiadamia o swojej decyzji zainteresowane przedsiębiorstwa oraz właściwe władze Państw Członkowskich.

Artykuł 7

Zawieszenie koncentracji

1. Koncentracja o wymiarze wspólnotowym zdefiniowana w art. 1, lub mająca zostać zbadana przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 5, nie zostaje wprowadzona w życie ani przed jej zgłoszeniem, ani do czasu uznania jej za zgodną ze wspólnym rynkiem, stosownie do decyzji, podjętej zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b), 8 ust. 1 lub 8 ust. 2, lub na podstawie domniemania, zgodnie z art. 10 ust. 6.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody we wprowadzeniu publicznej oferty przejęcia lub serii transakcji w obrocie papierami wartościowymi, łącznie z tymi wymienialnymi na inne papiery wartościowe dopuszczonymi do obrotu na rynku, takim jak giełda papierów wartościowych, dzięki czemu kontrola jest przejmowana przez różnych sprzedających, w rozumieniu art. 3, pod warunkiem że:

a) koncentracja została niezwłocznie zgłoszona Komisji zgodnie z art. 4; oraz

b) nabywca nie wykonuje prawa głosu związanego z papierami wartościowymi, o których mowa, lub robi to tylko dla utrzymania pełnej wartości swych inwestycji na podstawie odstępstwa udzielonego przez Komisję zgodnie z ust. 3.

3. Komisja może, na wniosek, udzielić odstępstwa od zobowiązań nałożonych w ust. 1 lub 2. Wniosek o udzielenie odstępstwa musi być uzasadniony. Komisja, podejmując decyzję, bierze pod uwagę między innymi skutki zawieszenia dla jednego lub większej liczby zainteresowanych przedsiębiorstw wywołane koncentracją lub dla strony trzeciej oraz zagrożenie dla konkurencji spowodowane koncentracją. Odstępstwo takie może podlegać warunkom i obowiązkom w celu zapewnienia warunków skutecznej konkurencji. O odstępstwo można wystąpić i może ono zostać udzielone w dowolnym czasie, także przed zgłoszeniem lub po zawarciu transakcji.

4. Ważność każdej transakcji zawartej z naruszeniem ust. 1 uzależniona jest od decyzji zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) lub art. 8 ust. 1, 2 lub 3 lub na zasadzie domniemania na mocy art. 10 ust. 6.

Niniejszy artykuł nie wpływa jednakże na ważność transakcji w obrocie papierami wartościowymi łącznie z tymi wymienialnymi na inne papiery wartościowe, dopuszczonymi do obrotu na rynku takim jak giełda papierów wartościowych, chyba że kupujący i sprzedający wiedzieli lub powinni byli wiedzieć, że transakcja dokonana została z naruszeniem ust. 1.

Artykuł 8

Kompetencje decyzyjne Komisji

1. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że zgłaszana koncentracja spełnia kryterium ustanowione w art. 2 ust. 2, oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, spełnia kryteria ustanowione w art. 81 ust. 3 Traktatu, wydaje decyzję uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem obejmuje również ograniczenia bezpośrednio związane i niezbędne dla dokonania koncentracji.

2. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że po zmianach przeprowadzonych przez zainteresowane przedsiębiorstwa zgłaszana koncentracja spełnia kryterium ustanowione w art. 2 ust. 2, oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, spełnia kryteria ustanowione w art. 81 ust. 3 Traktatu, wydaje decyzję uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Komisja może do swej decyzji załączyć warunki i obowiązki zmierzające do zapewnienia, że zainteresowane przedsiębiorstwa spełniają zobowiązania podjęte wobec Komisji zapewniające, iż koncentracja jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem obejmuje również ograniczenia bezpośrednio związane i niezbędne dla dokonania koncentracji.

3. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że koncentracja spełnia kryterium ustanowione w art. 2 ust. 3, oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, nie spełnia kryteriów ustanowionych w art. 81 ust. 3 Traktatu, wydaje decyzję uznającą koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

4. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że koncentracja:

a) została już dokonana i że koncentracja została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem; lub

b) została dokonana z naruszeniem warunku załączonego do decyzji podjętej zgodnie z ust. 2, i stwierdzono, iż w przypadku braku takiego warunku koncentracja spełniłaby kryterium ustanowione w art. 2 ust. 3 lub, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, nie spełniłaby kryteriów ustanowionych w art. 81 ust. 3 Traktatu,

Komisja może:

— wymagać od zainteresowanych przedsiębiorstw rozwiązania koncentracji, szczególnie poprzez rozwiązanie łączenia lub zbycie wszystkich udziałów lub zgromadzonych aktywów, w celu przywrócenia stanu sprzed dokonania koncentracji; w przypadku gdy nie jest możliwe poprzez rozwiązanie koncentracji przywrócenie stanu, jaki miał miejsce przed dokonaniem koncentracji, Komisja może przedsięwziąć wszelkie inne środki konieczne do przywrócenia takiego stanu w jak największym stopniu.

— nakazać podjęcie wszelkich innych stosownych środków mających na celu zapewnienie, iż zainteresowane przedsiębiorstwa rozwiążą ją lub podejmą inne środki dla przywrócenia wcześniejszego zgodnie z jej decyzją.

W przypadkach, o których mowa w lit. a) punkcie pierwszym, środki określone w tym punkcie mogą zostać nałożone poprzez decyzję zgodnie z ust. 3 lub poprzez osobną decyzję.

5. Komisja może przedsięwziąć pośrednie środki niezbędne w celu odbudowy lub utrzymania warunków skutecznej konkurencji, w przypadku gdy koncentracja:

a) została już dokonana z naruszeniem art. 7, oraz decyzja odnośnie do zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem nie została jeszcze podjęta;

b) została już dokonana z naruszeniem warunku dołączonego do decyzji zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) lub ust. 2 niniejszego artykułu;

c) została już dokonana i jest uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

6. Komisja może odwołać swoją decyzję podjętą zgodnie z ust. 1 lub 2 w przypadku, gdy:

a) stwierdzenie zgodności jest oparte na nieprawidłowych informacjach, za które odpowiedzialne jest jedno z przedsiębiorstw lub które zostały uzyskane w wyniku oszustwa; lub

b) zainteresowane przedsiębiorstwa naruszyły obowiązek przewidziany w decyzji.

7. Komisja może podjąć decyzję na podstawie ust. 1 lub 3, nie będąc związana terminem określonym w art. 10 ust. 3, w przypadku gdy:

a) stwierdzi, iż koncentracja została dokonana

i) z naruszeniem warunku przewidzianego w decyzji zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b); lub

ii) z naruszeniem warunku przewidzianego w decyzji zgodnie z ust. 2 oraz zgodnie z art. 10 ust. 2, kiedy stwierdzono, iż w przypadku braku warunku koncentracja mogłaby rodzić poważne wątpliwości co do zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem; lub

b) decyzja została odwołana stosownie do ust. 6.

8. Komisja niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji zainteresowane przedsiębiorstwa i właściwe władze Państw Członkowskich.

Artykuł 9

Odesłanie do właściwych władz Państw Członkowskich

1. Komisja może, przez decyzję zgłoszoną bezzwłocznie zainteresowanym przedsiębiorstwom i właściwym władzom pozostałych Państw Członkowskich, skierować zgłaszaną koncentrację do właściwych władz danego Państwa Członkowskiego w następujących okolicznościach.

2. W ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania kopii zgłoszenia Państwo Członkowskie, z własnej inicjatywy lub na prośbę Komisji, może powiadomić Komisję, która zawiadamia zainteresowane przedsiębiorstwa, o tym, że:

a) koncentracja grozi znaczącym zakłóceniem konkurencji na rynku tego Państwa Członkowskiego, który ma wszelkie cechy odrębnego rynku; lub

b) koncentracja zakłóciłaby konkurencję na rynku tego Państwa Członkowskiego, który ma wszelkie cechy odrębnego rynku i nie stanowi on znacznej części wspólnego rynku.

3. Jeżeli Komisja uzna, uwzględniając rynek produktów i usług, o których mowa, oraz referencyjny rynek geograficzny, w rozumieniu ust. 7, że istnieje taki odrębny rynek i występuje takie zagrożenie:

a) zajmuje się samodzielnie daną sprawą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub

b) przekazuje sprawę, w całości lub w części, właściwym władzom danego Państwa Członkowskiego w celu zastosowania prawa krajowego tego państwa dotyczącego konkurencji.

Jeżeli jednakże Komisja uważa, że taki odrębny rynek lub zagrożenie nie istnieje, podejmuje decyzję w tym względzie, którą kieruje do danego Państwa Członkowskiego, i samodzielnie zajmuje się sprawą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

W przypadku gdy Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, zgodnie z ust. 2 lit. b), iż koncentracja zakłóca konkurencję na odrębnym rynku na jego terytorium, który nie stanowi znacznej części wspólnego rynku, Komisja odsyła całość lub część sprawy dotyczącej odrębnego rynku, którego dotyczy, jeśli uzna, iż taki wpływ odrębny rynek faktycznie ma miejsce.

4. Decyzja o odesłaniu lub nie, zgodnie z ust. 3, zostaje podjęta w przypadku, gdy:

a) na zasadzie ogólnej w okresie przewidzianym w art. 10 ust. 1 akapit drugi w przypadku, gdy Komisja nie wszczęła postępowania zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b); lub

b) w terminie najpóźniej 65 dni roboczych od zgłoszenia koncentracji, w przypadku gdy Komisja wszczęła postępowanie na mocy art. 6 ust. 1 lit. c), bez podejmowania działań przygotowawczych w celu przyjęcia niezbędnych środków zgodnie z art. 8 ust. 2, 3 lub 4 w celu utrzymania lub przywrócenia skutecznej konkurencji na danym rynku.

5. Jeżeli w ciągu 65 dni roboczych, określonych w ust. 4 lit. b), Komisja, pomimo monitu ze strony danego Państwa Członkowskiego, nie podjęła decyzji o odesłaniu sprawy zgodnie z ust. 3, ani nie podjęła działań przygotowawczych określonych w ust. 4 lit. b), to uważa się, że podjęła ona decyzję o odesłaniu sprawy do danego Państwa Członkowskiego, zgodnie z ust. 3 lit. b).

6. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego, bez uzasadnionej zwłoki, podejmują decyzję odnośnie do danej sprawy.

Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego, w ciągu 45 dni roboczych po odesłaniu sprawy przez Komisję, zawiadamiają zainteresowane przedsiębiorstwa o wynikach wstępnej oceny koncentracji i o proponowanych działaniach na przyszłość, o ile takie zaproponuje. Dane Państwo Członkowskie może wyjątkowo zawiesić ten termin, jeżeli stosowne informacje nie zostały mu przekazane przez zainteresowane przedsiębiorstwa, jak stanowi krajowe prawo danego państwa dotyczące konkurencji.

W przypadku gdy zgłoszenie jest wymagane stosownie do zapisów prawa krajowego, okres 45 dni roboczych rozpoczyna się od dnia roboczego po dniu, w którym właściwe władze danego Państwa Członkowskiego otrzymały kompletne zgłoszenie.

7. Referencyjny rynek geograficzny obejmuje obszar, na którym zainteresowane przedsiębiorstwa zaangażowane są w dostawę produktów lub usług, na którym warunki konkurencji są wystarczająco jednolite i który odróżnia się od obszarów sąsiednich, w szczególności ze względu na istnienie na tych obszarach znacząco różnych warunków konkurencji. Ocena ta powinna uwzględniać, w szczególności, istotę i cechy danych produktów lub usług, istnienie barier wejścia na rynek lub preferencji konsumentów, znaczące różnice w udziałach rynkowych przedsiębiorstw między danym obszarem a obszarami sąsiednimi lub istotne różnice cen.

8. Stosując przepisy niniejszego artykułu, zainteresowane Państwo Członkowskie może podjąć jedynie środki bezwzględnie konieczne dla zapewnienia lub przywrócenia skutecznej konkurencji na danym rynku.

9. Zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu każde Państwo Członkowskie może odwołać się do Trybunału Sprawiedliwości i w szczególności zażądać zastosowania art. 243 Traktatu w celu stosowania swego krajowego prawa dotyczącego konkurencji.

Artykuł 10

Terminy wszczęcia postępowania i podjęcia decyzji

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 4 decyzje określone w art. 6 ust. 1 muszą być podjęte najdalej w ciągu 25 dni roboczych. Termin ten rozpoczyna się od następnego dnia po wpłynięciu zgłoszenia lub, jeżeli informacje, które mają być dostarczone wraz ze zgłoszeniem są niekompletne, w dniu roboczym następującym po otrzymaniu kompletnych informacji.

Termin ten może zostać przedłużony do 35 dni roboczych, jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 9 ust. 2 lub jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwo, stosownie do art. 6 ust. 2, złoży zobowiązanie zapewniające zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem.

2. Decyzje podjęte zgodnie z art. 8 ust. 1 lub 2, dotyczące zgłaszanych koncentracji, podejmowane są bezzwłocznie po stwierdzeniu, że poważne wątpliwości określone w art. 6 ust. 1 lit. c), zostały wyeliminowane, w szczególności w wyniku zmian dokonanych przez zainteresowane przedsiębiorstwa i najpóźniej w nieprzekraczalnym terminie ustanowionym w ust. 3.

3. Bez uszczerbku dla art. 8 ust. 7 decyzje podjęte zgodnie z art. 8 ust. 1–3 dotyczące zgłaszanych koncentracji podejmowane są nie później niż w ciągu 90 dni roboczych od daty wszczęcia postępowania. Termin ten może zostać przedłużony do 105 dni roboczych, jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwo, zgodnie z art. 8 ust. 2, złoży zobowiązanie zapewniające zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem, chyba że zobowiązanie, o którym mowa zostało złożone przed upływem 55 dni roboczych od daty wszczęcia postępowania.

Terminy ustanowione w punkcie pierwszym są również wydłużone, jeśli strony dokonujące zgłoszenia skierują wniosek o przedłużenie nie później niż 15 dni roboczych od dnia rozpoczęcia postępowania zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c). Strony dokonujące zgłoszenia mogą złożyć tylko jeden taki wniosek. Również terminy ustanowione w pierwszym akapicie mogą zostać przedłużone przez Komisję za zgodą stron dokonujących zgłoszenia, w każdej chwili począwszy od dnia rozpoczęcia postępowania. Całkowity czas przedłużenia lub przedłużeń wynikających z niniejszego akapitu nie może przekroczyć 20 dni roboczych.

4. Terminy określone w ust. 1 i 3 zostają wyjątkowo w zawieszeniu, w przypadku gdy na skutek okoliczności, za które odpowiedzialne jest jedno z przedsiębiorstw uczestniczących w koncentracji, Komisja musiała wystąpić z wnioskiem o informacje poprzez decyzję zgodnie z art. 11 lub nakazać przeprowadzenie inspekcji poprzez decyzję zgodnie z art. 13.

Akapit pierwszy ma również zastosowanie w stosunku do okresu, o którym mowa w art. 9 ust. 4 lit. b).

5. W przypadku gdy Trybunał Sprawiedliwości wyda wyrok uchylający w całości lub w części decyzję Komisji podjętą zgodnie z terminem określonym w niniejszym artykule, w celu przyjęcia decyzji zgodnie z art. 6 ust. 1, koncentracja zostaje ponownie poddana zbadaniu przez Komisję.

Koncentracja zostaje poddana ponownie zbadaniu pod kątem bieżącej sytuacji na rynku.

Strony zgłaszające niezwłocznie dokonują nowego zgłoszenia lub uzupełniają pierwotne zgłoszenie, jeżeli pierwotne zgłoszenie stanie się niekompletne ze względu na zmiany zaistniałe w warunkach rynkowych lub dostarczonych informacjach. W przypadku gdy zmiany takie nie wystąpią, strony niezwłocznie potwierdzają ten fakt.

Okresy ustanowione w ust. 1 liczone są od dnia następującego po dniu otrzymania kompletnej informacji zamieszczonej w nowym zgłoszeniu, uzupełniającym zgłoszeniu lub certyfikacji w rozumieniu akapitu trzeciego.

Akapity drugi i trzeci mają również zastosowanie odnośnie do przypadków przewidzianych w art. 6 ust. 4 i art. 8 ust. 7.

6. W przypadku gdy Komisja nie podjęła decyzji zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) lub c) lub art. 8 ust. 2 lub 3 w nieprzekraczalnych terminach ustanowionych odpowiednio w ust. 1 i 3, uważa się koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem, bez uszczerbku dla art. 9.

Artykuł 11

Wniosek o udzielenie informacji

1. Komisja w celu wykonania zadań powierzonych jej w niniejszym rozporządzeniu może za pośrednictwem prostego wniosku lub decyzji uzyskać wszystkie konieczne informacje od rządów i właściwych władz Państw Członkowskich, od osób określonych w art. 3 ust. 1 lit. b) oraz od przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw.

2. Występując z prostym wnioskiem o udzielenie informacji do osoby, przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, Komisja wskazuje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje na wymagane informacje oraz określa terminy, w ciągu których informacja musi być dostarczona, jak również kary pieniężne przewidziane w art. 14 za udzielenie informacji nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd.

3. Występując z wnioskiem o udzielenie informacji do osoby, przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, Komisja wskazuje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje na wymagane informacje oraz określa terminy, w ciągu których informacja musi być dostarczona. Wskazuje również kary pieniężne przewidziane w art. 14 oraz wskazuje lub nakłada kary pieniężne przewidziane w art. 15. Dodatkowo wskazuje także prawo poddania decyzji kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości.

4. Informacji, o które wystąpiono z wnioskiem w imieniu zainteresowanego przedsiębiorstwa, dostarczają w przypadku przedsiębiorstw ich właściciele lub przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych, spółek bądź ich związków nieposiadających osobowości prawnej osoby upoważnione do ich reprezentowania na mocy ustawy lub statutu. W imieniu swoich klientów informacje mogą dostarczać osoby, które uzyskały stosowne prawo do reprezentowania ich. Jednakże klienci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeśli przekazane informacje są niekompletne, niewłaściwe lub wprowadzają w błąd.

5. Komisja niezwłocznie przekazuje kopię swojej decyzji podjętej zgodnie z ust. 3 właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na terytorium którego zamieszkuje zainteresowana osoba lub znajduje się siedziba przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, oraz do właściwego organu Państwa Członkowskiego, którego terytorium to dotyczy. Komisja, na specjalny wniosek właściwego organu Państwa Członkowskiego, przesyła do tych władz również kopię wniosków o informacje odnośnie do zgłoszonej koncentracji.

6. Na wniosek Komisji rządy i właściwe władze Państwa Członkowskiego przekazują Komisji wszelkie informacje niezbędne do wykonania zadań powierzonych jej niniejszym rozporządzeniem.

7. W celu wykonania zadań nałożonych na Komisje niniejszym rozporządzeniem Komisja może przeprowadzić rozmowę z każdą osobą fizyczną lub prawną, która wyraża zgodę na udzielenie rozmowy w celu zebrania informacji będących głównym przedmiotem dochodzenia. Na początku rozmowy, które może być przeprowadzane za pośrednictwem telefonu lub inna drogą elektroniczną, Komisja przedstawia podstawy prawne i cel rozmowy.

W przypadku gdy rozmowa nie jest przeprowadzana w pomieszczeniach Komisji lub przez telefon lub za pośrednictwem innego urządzenia elektronicznego, Komisja uprzednio informuje o tym fakcie właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ma miejsce taka rozmowa. Na wniosek właściwych władz danego Państwa Członkowskiego urzędnicy tych władz mogą wspierać urzędników lub inne osoby upoważnione przez Komisję do przeprowadzania takiej rozmowy.

Artykuł 12

Inspekcje przeprowadzane przez władze Państw Członkowskich

1. Na wniosek Komisji właściwe władze Państw Członkowskich wszczynają inspekcje, które Komisja uzna za konieczne zgodnie z art. 13 ust. 1 lub nakaże przez decyzję na mocy art. 13 ust. 4. Urzędnicy właściwych władz Państw Członkowskich odpowiedzialni za przeprowadzenie inspekcji, jak również urzędnicy upoważnieni lub mianowani przez nie, wykonują swoje kompetencje stosownie do ich prawa krajowego.

2. Na wniosek Komisji lub właściwych władz Państwa Członkowskiego, na którego terytorium inspekcja ma być przeprowadzona, urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez Komisję mogą wspierać urzędników władz, o których mowa.

Artykuł 13

Uprawnienia Komisji do przeprowadzenia inspekcji

1. Wykonując zadania powierzone przez niniejsze rozporządzenie Komisja może wszcząć wszelkie konieczne inspekcje w przedsiębiorstwach i związkach przedsiębiorstw.

2. W tym celu urzędnicy i inne osoby upoważnione przez Komisję do przeprowadzania inspekcji są uprawnione do:

a) wstępu do wszystkich pomieszczeń, na teren i do środków przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw;

b) badania ksiąg i innych rejestrów handlowych, niezależnie od formy, w jakiej są przechowywane;

c) pobrania lub żądania kopii lub wypisów z ksiąg lub rejestrów handlowych;

d) oplombowania wszelkich pomieszczeń przedsiębiorstwa i ksiąg lub rejestrów handlowych na okres i w stopniu niezbędnym do przeprowadzenia inspekcji;

e) wymagania od przedstawiciela lub członka personelu przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw wyjaśnień odnośnie do pewnych faktów i dokumentów dotyczących głównego przedmiotu sprawy oraz celu inspekcji i notowania ich wypowiedzi.

3. Urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez Komisję do przeprowadzania inspekcji wykonują swoje kompetencje po okazaniu pisemnego upoważnienia, określającego przedmiot i cel inspekcji oraz kary pieniężne przewidziane w art. 14 w przypadkach, gdy wymagane księgi lub inne rejestry handlowe są niekompletne lub gdy odpowiedzi na pytania zadane zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu są niewłaściwe lub wprowadzające w błąd. W odpowiednim czasie przed wszczęciem inspekcji Komisja pisemnie powiadamia właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium dochodzenie ma być przeprowadzone, o zamiarze przeprowadzenia inspekcji.

4. Przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw podporządkowują się inspekcji zarządzonej decyzją Komisji. Decyzja ta precyzuje przedmiot i cel inspekcji, wyznacza datę jego rozpoczęcia i wskazuje wysokość kar pieniężnych przewidzianych w art. 14 i art. 15, a także możliwość poddania decyzji przeglądowi przez Trybunał Sprawiedliwości. Komisja podejmuje takie decyzje po konsultacji z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zostanie przeprowadzona inspekcja.

5. Urzędnicy właściwych władz oraz osoby upoważnione lub mianowane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ma być przeprowadzona inspekcja, na wniosek tych władz lub Komisji, aktywnie wspierają urzędników i inne osoby towarzyszące upoważnione przez Komisję. W tym celu korzystają z uprawnień określonych w ust. 2.

6. W przypadku gdy urzędnicy lub inne osoby towarzyszące upoważnione przez Komisję stwierdzą, że przedsiębiorstwo sprzeciwia się inspekcji, łącznie z plombowaniem pomieszczeń przedsiębiorstwa, ksiąg i rejestrów handlowych, nakazanej zgodnie z niniejszym artykułem, zainteresowane Państwo Członkowskie udziela upoważnionym przez Komisję urzędnikom pomocy koniecznej do przeprowadzenia inspekcji, żądając, w odpowiednim przypadku, obecności policji lub przedstawiciela równorzędnego organu.

7. Jeżeli pomoc, o której mowa w ust. 6, wymaga zatwierdzenia przez władzę sądowniczą stosownie do zasad krajowych, zatwierdzenie takie ma zastosowanie. Takie zatwierdzenie ma również zastosowanie jako środek zapobiegawczy.

8. W przypadku gdy stosuje się zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 7, krajowe władze sądownicze potwierdzają autentyczność decyzji Komisji oraz zapewniają, iż przewidziane środki przymusu nie mają ani charakteru arbitralnego, ani nadmiernie restrykcyjnego odnośnie do głównego przedmiotu inspekcji. Krajowe władze sądownicze, w trakcie kontroli proporcjonalności środków przymusu, mogą zwrócić się do Komisji z prośbą, bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych władz danego Państwa Członkowskiego, o udzielenie szczegółowych wyjaśnień odnośnie do głównego przedmiotu inspekcji. Jednakże krajowe władze sądownicze nie mogą podawać w wątpliwość konieczności przeprowadzania inspekcji oraz żądać dostępu do informacji zawartych w aktach Komisji. Zasadność decyzji Komisji może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 14

Grzywny

1. Komisja może w formie decyzji nałożyć na osoby określone w art. 3 ust. 1 lit. b), przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, grzywny w wysokości nieprzekraczającej 1 % łącznego obrotu danego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, w rozumieniu art. 5, w przypadku gdy umyślnie lub nieumyślnie:

a) udzielają one informacji nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd przy wnioskowaniu, certyfikacji, zgłoszeniu lub uzupełnieniu ich, zgodnie z art. 4, art. 10 ust. 5 lub art. 22 ust. 3;

b) udzielają one informacji nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd w odpowiedzi na wniosek zgodnie z art. 11 ust. 2;

c) udzielają one informacji nieprawidłowych, niekompletnych lub wprowadzających w błąd w odpowiedzi na wniosek złożony poprzez decyzję podjętą zgodnie z art. 11 ust. 3 lub nie podają informacji w wyznaczonym terminie;

d) okazują wymagane księgi lub inne rejestry handlowe związane z działalnością w niekompletny sposób w trakcie inspekcji zgodnie z art. 13 lub odmawiają podporządkowania się inspekcji zarządzonemu przez decyzję podjętą zgodnie z art. 13 ust. 4;

e) w odpowiedzi na pytanie zadane zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. e):

— podają nieprawidłową lub wprowadzającą w błąd odpowiedź,

— nie sprostowują w terminie określonym przez Komisję nieprawidłowych, niekompletnych lub wprowadzających w błąd odpowiedzi udzielonych przez członka personelu,

lub

— nie udzielają bądź odmawiają udzielenia kompletnej odpowiedzi odnośnie do faktów dotyczących przedmiotu sprawy i celu inspekcji nakazanej decyzją podjętą zgodnie z art. 13 ust. 4;

f) zostały złamane plomby założone przez urzędników lub inne osoby towarzyszące upoważnione przez Komisję zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. d).

2. Komisja może w formie decyzji nałożyć na osoby, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. b), lub na zainteresowane przedsiębiorstwa grzywny nieprzekraczające 10 % łącznego obrotu zainteresowanego przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 5, w przypadku gdy umyślnie lub nieumyślnie:

a) nie zgłaszają one koncentracji zgodnie z art. 4 lub 22 ust. 3 przed jej dokonaniem, chyba że są one wyraźnie do tego upoważnione na mocy art. 7 ust. 2 lub na mocy decyzji podjętej zgodnie z art. 7 ust. 3;

b) dokonują one koncentracji z naruszeniem art. 7;

c) dokonują one koncentracji uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem na mocy decyzji podjętej zgodnie z art. 8 ust. 3 lub nie stosują się do innych środków zarządzonych decyzją podjętą zgodnie z art. 8 ust. 4 lub 5;

d) nie wywiązują się one z warunku lub obowiązku nałożonego decyzją podjętą zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 3 lub art. 8 ust. 2 akapit drugi.

3. Ustalając wysokość grzywny, bierze się pod uwagę rodzaj, ciężar i czas trwania naruszenia.

4. Decyzje podejmowane zgodnie z ust. 1, 2 i 3 nie mają charakteru karnoprawnego.

Artykuł 15

Okresowe kary pieniężne

1. Komisja może w drodze decyzji nałożyć na osoby określone w art. 3 ust. 1 lit. b), przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw okresowe kary pieniężne w wysokości nieprzekraczającej 5 % średniego łącznego obrotu dziennego zainteresowanego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, w rozumieniu art. 5 za każdy roboczy dzień zwłoki liczony od dnia podanego w decyzji, w celu przymuszenia do:

a) udzielenia kompletnych i prawidłowych informacji wymaganych decyzją wydaną zgodnie z art. 11 ust. 3;

b) poddania się inspekcji zarządzonej decyzją wydaną zgodnie z art. 13 ust. 4.

c) spełnienia obowiązku nałożonego decyzją podjętą zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 3 lub art. 8 ust. 2, akapit drugi; lub

d) stosowania się do wszelkich środków zarządzonych decyzją podjętą zgodnie z art. 8 ust. 4 lub 5.

2. W przypadku gdy osoby określone w art. 3 ust. 1 lit. b), przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw wykonały obowiązek, dla którego nałożono okresową karę pieniężną w celu przymuszenia jego spełnienia, Komisja może ustalić ostateczną wysokość okresowych kar pieniężnych na poziomie niższym niż ten, który wynikałby z pierwotnej decyzji.

Artykuł 16

Kontrola dokonywana przez Trybunał Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości posiada nieograniczoną jurysdykcję w rozumieniu art. 229 Traktatu w odniesieniu do kontroli decyzji, w których Komisja ustanowiła grzywnę lub okresowe kary pieniężne; może on uchylić, zmniejszyć lub zwiększyć nałożoną grzywnę lub okresowe kary pieniężne.

Artykuł 17

Tajemnica zawodowa

1. Informacje uzyskane w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia wykorzystuje się tylko do celów wniosku o udzielenie informacji, dochodzenia lub wysłuchania.

2. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 3, art. 18 i 20,Komisja oraz właściwe władze Państw Członkowskich, ich urzędnicy i inni pracownicy oraz inne osoby pracujące pod nadzorem tych władz, jak również urzędnicy i pracownicy publiczni innych władz Państw Członkowskich nie mogą ujawniać informacji uzyskanych w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia i objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową.

3. Ustępy 1 i 2 nie stanowią przeszkody dla opublikowania ogólnych informacji lub badań niezawierających informacji dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.

Artykuł 18

Wysłuchanie stron i osób trzecich

1. Przed podjęciem decyzji, przewidzianej w art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 3, art. 8 ust. 2–6 oraz art. 14 i 15, Komisja umożliwia zainteresowanym osobom, przedsiębiorstwom i związkom przedsiębiorstw, na każdym etapie procedury aż do konsultacji Komitetu Doradczego, wyrażenia opinii w sprawie zastrzeżeń skierowanych przeciwko nim.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 decyzja, jak określono w art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 5, może być podjęta tymczasowo, bez uprzedniego umożliwienia zainteresowanym osobom, przedsiębiorstwom czy związkom przedsiębiorstw wyrażenia opinii, pod warunkiem że Komisja stworzy im taką możliwość tak szybko, jak to możliwe po podjęciu decyzji.

3. Komisja opiera swoją decyzję jedynie na zastrzeżeniach, co do których stronom umożliwiono przedstawienie uwag. W postępowaniu szanuje się w pełni prawo do obrony. Dostęp do akt jest otwarty przynajmniej dla stron bezpośrednio zaangażowanych, przy uwzględnieniu uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony ich tajemnic handlowych.

4. O tyle, o ile Komisja oraz właściwe władze Państw Członkowskich uznają to za konieczne, mogą także wysłuchać innych osób fizycznych lub prawnych. Osoby fizyczne lub prawne wykazujące uzasadniony interes, a zwłaszcza członkowie organów administracyjnych lub zarządzających zainteresowanych przedsiębiorstw lub uznani przedstawiciele pracowników tych przedsiębiorstw, po zgłoszeniu takiego wniosku, mają prawo zostać wysłuchani

Artykuł 19

Współpraca z władzami Państw Członkowskich

1. Komisja przekazuje właściwym władzom Państwa Członkowskiego kopie zgłoszeń w ciągu trzech dni roboczych oraz, tak szybko, jak to możliwe, kopie najważniejszych dokumentów przedłożonych Komisji lub sporządzonych przez Komisję na mocy niniejszego rozporządzenia. Takie dokumenty zawierają zobowiązania złożone Komisji przez zainteresowane przedsiębiorstwa w celu zapewnienia zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem, stosownie do art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 2, akapit drugi.

2. Komisja przeprowadza procedury określone w niniejszym rozporządzeniu w ścisłej i stałej współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, które mogą zajmować stanowisko wobec tych procedur. Do celów art. 9 uzyskuje ona informacje od właściwych władz Państwa Członkowskiego, jak określono w ust. 2 tego artykułu, oraz umożliwia zajęcie stanowiska na każdym etapie postępowania aż do przyjęcia decyzji na mocy ust. 3 niniejszego artykułu; w tym celu Komisja zapewnia dostęp do akt.

3. Przed podjęciem decyzji zgodnie z art. 8 ust. 1 do 6, art. 14 lub 15 z wyjątkiem decyzji podjętych tymczasowo zgodnie z art. 18 ust. 2, przeprowadza się konsultacje z Komitetem Doradczym ds. Koncentracji.

4. Komitet Doradczy składa się z przedstawicieli władz Państw Członkowskich. Każde Państwo Członkowskie mianuje jednego lub dwóch przedstawicieli; jeżeli nie mogą uczestniczyć, mogą być oni zastąpieni przez innych przedstawicieli. Przynajmniej jeden z przedstawicieli Państwa Członkowskiego jest kompetentny w kwestiach praktyk ograniczających konkurencję i pozycji dominującej.

5. Konsultacje odbywają się na wspólnym posiedzeniu zwołanym na zaproszenie Komisji, która mu przewodniczy. Razem z zaproszeniem wysyłane jest streszczenie stanu faktycznego sprawy, wraz z najważniejszymi dokumentami oraz wstępnym projektem decyzji, jaka ma być podjęta w każdym z rozpatrywanych przypadków. Posiedzenie ma miejsce nie wcześniej niż 10 dni po wysłaniu zaproszenia. Komisja może, w wyjątkowych przypadkach, odpowiednio skrócić ten okres, o ile to będzie właściwe, w celu uniknięcia poważnej szkody dla jednego lub kilku przedsiębiorstw, których dotyczy koncentracja.

6. Komitet Doradczy wydaje opinię o projekcie decyzji Komisji, w razie konieczności w drodze głosowania. Komitet Doradczy może wydać opinię nawet, jeżeli niektórzy członkowie nie są obecni i reprezentowani. Opinię wydaje się na piśmie i dołącza do projektu decyzji. Komisja uwzględnia opinię Komitetu w stopniu możliwie najwyższym. Powiadamia Komitet o sposobie, w jaki jego opinia została uwzględniona.

7. Komisja powiadamia o opinii Komitetu Doradczego, i o podjętej decyzji, strony, do których adresowana jest decyzja. Podaje opinię wraz z decyzją do publicznej wiadomości przy uwzględnieniu uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony ich tajemnic handlowych.

Artykuł 20

Publikacja decyzji

1. Komisja publikuje decyzje podjęte zgodnie z art. 8 ust. 1 do 6, art. 14 i 15, z wyjątkiem decyzji podjętych tymczasowo zgodnie z art. 18 ust. 2, wraz z opinią Komitetu Doradczego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. W publikacji podaje się strony oraz istotną treść decyzji; uwzględnia się w niej uzasadniony interes przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony ich tajemnic handlowych.

Artykuł 21

Zastosowanie rozporządzenia i właściwość

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do koncentracji określonych w art. 3, zaś rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ([1]), (EWG) nr 1017/68 ([2]), (EWG) nr 4056/86 ([3]) oraz (EWG) nr 3975/87 ([4]) nie mają zastosowania, z wyjątkiem, gdy odnoszą się do wspólnych przedsiębiorstw, które nie mają wymiaru wspólnotowego oraz które mają jako swój cel lub efekt działania koordynację zachowań konkurencyjnych przedsiębiorstw, które pozostają samodzielne.

2. Z zastrzeżeniem kontroli Trybunału Sprawiedliwości, Komisja posiada wyłączne kompetencje do podejmowania decyzji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

3. Żadne Państwo Członkowskie nie stosuje własnego ustawodawstwa krajowego dotyczącego konkurencji w stosunku do koncentracji o wymiarze wspólnotowym.

Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich kompetencji Państwa Członkowskiego do przeprowadzenia jakichkolwiek postępowań koniecznych dla stosowania art. 4 ust. 4, art. 9 ust. 2 lub po odesłaniu, zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy lit. b), lub art. 9 ust. 5, do podjęcia środków bezwzględnie koniecznych dla stosowania art. 9 ust. 8.

4. Nie naruszając ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie mogą podjąć właściwe środki w celu ochrony uzasadnionych interesów innych niż te, które brane są pod uwagę w niniejszym rozporządzeniu, oraz są zgodne z ogólnymi zasadami i innymi przepisami prawa wspólnotowego.

Bezpieczeństwo publiczne, pluralizm środków przekazu oraz zasady ostrożnościowe uważa się za uzasadnione interesy w rozumieniu akapitu pierwszego.

Każdy inny rodzaj interesu publicznego musi zostać zgłoszony Komisji przez zainteresowane Państwo Członkowskie i jest uznawany przez Komisję po ocenie jego zgodności z zasadami ogólnymi i innymi przepisami prawa wspólnotowego, zanim mogą zostać podjęte środki określone powyżej. Komisja powiadamia zainteresowane Państwo Członkowskie o swojej decyzji w ciągu 25 dni roboczych od dnia tego zgłoszenia.

([1]) Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1.
([2]) Dz.U. L 175 z 23.7.1968, str. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1/2003 (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).
([3]) Dz.U. L 378 z 31.12.1986, str. 4. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1/2003.
([4]) Dz.U. L 374 z 31.12.1987, str. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1/2003.

Artykuł 22

Odesłania do Komisji

1. Jedno lub więcej Państw Członkowskich może złożyć do Komisji wniosek o zbadanie wszelkiej koncentracji, jak określono w art. 3, która nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1, ale ma wpływ na handel pomiędzy Państwami Członkowskimi i zagraża w sposób znaczący konkurencji na terytorium Państwa Członkowskiego lub państw składających wniosek.

Wniosek taki składany jest najpóźniej w ciągu 15 dni roboczych od daty zgłoszenia koncentracji lub, jeżeli zgłoszenie nie jest wymagane, powiadomienia danego Państwa Członkowskiego w inny sposób.

2. Komisja niezwłocznie informuje właściwe władze Państw Członkowskich i zainteresowane przedsiębiorstwa o wszelkich wnioskach otrzymanych zgodnie z ust. 1.

Każde inne Państwo Członkowskie ma prawo przyłączenia się do pierwotnego wniosku w ciągu 15 roboczych dni od daty poinformowania go przez Komisję o pierwotnym wniosku.

Wszelkie krajowe terminy odnoszące się do koncentracji są zawieszone dopóki, zgodnie z procedurą określoną w niniejszym artykule, nie zostanie podjęta decyzja, gdzie należy przeprowadzić zbadanie koncentracji. Natychmiast po poinformowaniu Komisji i zainteresowanych przedsiębiorstw przez Państwo Członkowskie, że nie zamierza przyłączyć się do wniosku, zawieszenie terminów krajowych zostaje odwołane.

3. Komisja, najpóźniej 10 dni roboczych od upływu okresu, o którym mowa w ust. 2, może podjąć decyzję o zbadaniu koncentracji, jeśli stwierdzi, iż zakłóca ona handel pomiędzy Państwami Członkowskimi i zagraża znaczącym zakłóceniem konkurencji na terytorium Państwa Członkowskiego lub państw składających wniosek. W przypadku gdy Komisja nie podejmie decyzji w tym terminie, uznaje się tym samym, iż przyjęła decyzję o zbadaniu koncentracji zgodnie ze złożonym wnioskiem.

Komisja informuje wszystkie Państwa Członkowskie i zainteresowane przedsiębiorstwa o swojej decyzji. Może wnioskować o dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 4.

Państwo Członkowskie lub Państwa po złożeniu wniosku nie stosują do koncentracji krajowych przepisów prawnych dotyczącego konkurencji.

4. Artykuł 2, art. 4 ust. 2–3, art. 5, 6 i 8–21 stosuje się w przypadku, gdy Komisja przeprowadza badanie koncentracji zgodnie z ust. 3. Artykuł 7 stosuje się w stopniu, w jakim koncentracja nie została dokonana w dniu, w którym Komisja informuje zainteresowane przedsiębiorstwa, że został złożony wniosek.

W przypadku gdy zgodnie z art. 4 zgłoszenie nie jest wymagane, okres ustanowiony w art. 10 ust. 1, w którym można wszcząć postępowanie, rozpoczyna się w dniu roboczym następującym po dniu, w którym Komisja poinformowała zainteresowane przedsiębiorstwa o decyzji zbadania koncentracji zgodnie z ust. 3.

5. Komisja może poinformować jedno lub więcej Państw Członkowskich, iż stwierdziła, że jej zdaniem koncentracja spełnia kryterium z ust. 1. W takim przypadku Komisja może wezwać to Państwo Członkowskie lub te Państwa Członkowskie do złożenia wniosku zgodnie z ust. 1.

Artykuł 23

Przepisy wykonawcze

1. Komisja jest uprawniona do ustanawiania zgodnie z procedurą, o której mowa w akapicie 2:

a) przepisów wykonawczych dotyczących formy, treści i innych szczegółów zgłoszeń oraz wniosków stosownie do art. 4;

b) przepisów wykonawczych dotyczących terminów stosownie do art. 4 ust. 4, art. 7, 9, 10 i 22;

c) procedury i terminów składania i wykonywania zobowiązań stosownie do art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 2;

d) przepisów wykonawczych dotyczących wysłuchań stosownie do art. 18.

2. Komisję wspiera Komitet Doradczy, złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich.

a) Przed opublikowaniem projektu przepisów wykonawczych i przed przyjęciem takich przepisów Komisja konsultuje się z Komitetem Doradczym.

b) Konsultacje odbywają się na wspólnym posiedzeniu zwołanym na zaproszenie Komisji, która mu przewodzi. Razem z zaproszeniem wysyłany jest projekt przepisów wykonawczych, które mają zostać ustanowione. Posiedzenie ma miejsce nie wcześniej niż 10 dni po wysłaniu zaproszenia.

c) Komitet Doradczy wydaje opinię w sprawie projektu przepisów wykonawczych, jeżeli konieczne poprzez poddanie pod głosowanie. Komisja uwzględnia opinię Komitetu w możliwie najwyższym stopniu.

Artykuł 24

Stosunki z państwami trzecimi

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich ogólnych trudnościach, na które napotkają ich przedsiębiorstwa w przypadku koncentracji, jak określono w art. 3, w państwie trzecim.

2. Wstępnie nie później niż w ciągu jednego roku po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, a później okresowo, Komisja opracowuje sprawozdanie badające traktowanie przedsiębiorstw mających siedzibę lub prowadzących podstawową działalność na terenie Wspólnoty, na zasadach określonych w ust. 3 i 4, w odniesieniu do koncentracji w państwach trzecich. Komisja przedkłada te sprawozdania Radzie, razem ze wszelkimi zaleceniami.

3. W każdym przypadku gdy Komisja stwierdza na podstawie sprawozdań, określonych w ust. 2 lub na podstawie innych informacji, że państwo trzecie nie traktuje przedsiębiorstw mających siedzibę lub prowadzących podstawową działalność na terenie Wspólnoty w sposób porównywalny do traktowania przedsiębiorstw z tego państwa trzeciego przez Wspólnotę, Komisja może przedłożyć Radzie wnioski o udzielenie jej właściwego mandatu negocjacyjnego w celu uzyskania porównywalnego traktowania przedsiębiorstw mających siedzibę lub prowadzących podstawową działalność na terenie Wspólnoty.

4. Środki przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem są zgodne ze zobowiązaniami Wspólnoty lub Państw Członkowskich, bez uszczerbku dla art. 307 Traktatu, na mocy porozumień międzynarodowych, zarówno dwustronnych, jak i wielostronnych.

Artykuł 25

Uchylenie

1. Bez uszczerbku dla art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4064/89 i (WE) nr 1310/97 traci moc z dniem 1 maja 2004 r.

2. Odniesienia do rozporządzeń, które utraciły moc, traktuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i stosuje się do nich tabelę korelacji zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 26

Wejście w życie i przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20 dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2004 r.

2. Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 ma nadal zastosowanie do koncentracji, które były przedmiotem umowy lub ogłoszenia lub w przypadku przejęcia kontroli w rozumieniu art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, szczególnie z zastrzeżeniem przepisów dotyczących stosowania ustanowionych w art. 25 ust. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 4064/89 oraz art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1310/97.

3. W przypadku koncentracji, wobec których niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie z racji przystąpienia, data przystąpienia zostaje zastąpiona datą obowiązywania niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2004 r.

W imieniu Rady

C. McCREEVY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89	Niniejsze rozporządzenie
artykuł 1 ust. 1, 2 i 3	artykuł 1 ust. 1, 2 i 3
artykuł 1 ust. 4	artykuł 1 ust. 4
artykuł 1 ust. 5	artykuł 1 ust. 5
artykuł 2 ust. 1	artykuł 2 ust. 1
—	artykuł 2 ust. 2
artykuł 2 ust. 2	artykuł 2 ust. 3
artykuł 2 ust. 3	artykuł 2 ust. 4
artykuł 2 ust. 4	artykuł 2 ust. 5
artykuł 3 ust. 1	artykuł 3 ust. 1
artykuł 3 ust. 2	artykuł 3 ust. 4
artykuł 3 ust. 3	artykuł 3 ust. 2
artykuł 3 ust. 4	artykuł 3 ust. 3
—	artykuł 3 ust. 4
artykuł 3 ust. 5	artykuł 3 ust. 5
artykuł 4 ust. 1 pierwsze zdanie	artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy
artykuł 4 ust. 1 drugie zdanie	—
—	artykuł 4 ust. 1 akapit drugi i trzeci
artykuł 4 ust. 2 i 3	artykuł 4 ust. 2 i 3
—	artykuł 4 ust. 4 - 6
artykuł 5 ust. 1 - 3	artykuł 5 ust. 1 - 3
artykuł 5 ust. 4, słowa wstępne	artykuł 5 ust. 4, słowa wstępne
artykuł 5 ust. 4 lit. a)	artykuł 5 ust. 4 lit. a)
artykuł 5 ust. 4 lit. b), słowa wstępne	artykuł 5 ust. 4 lit. b), słowa wstępne
artykuł 5 ust. 4 lit. b), pierwsze tiret	artykuł 5 ust. 4 lit. b)i)
artykuł 5 ust. 4 lit. b), drugie tiret	artykuł 5 ust. 4 lit. b)ii)
artykuł 5 ust. 4 lit. b), trzecie tiret	artykuł 5 ust. 4 lit. b)iii)
artykuł 5 ust. 4 lit. b), czwarte tiret	artykuł 5 ust. 4 lit. b)iv)
artykuł 5 ust. 4 lit. c), d) i e)	artykuł 5 ust. 4 lit. c), d) i e)
artykuł 5 ust. 5	artykuł 5 ust. 5
artykuł 6 ust. 1, słowa wstępne	artykuł 6 ust. 1, słowa wstępne
artykuł 6 ust. 1 lit. a) i b)	artykuł 6 ust. 1 lit. a) i b)
artykuł 6 ust. 1 lit. c)	artykuł 6 ust. 1 lit. c), pierwsze zdanie
artykuł 6 ust. 2 - 5	artykuł 6 ust. 2 - 5
artykuł 7 ust. 1	artykuł 7 ust. 1
artykuł 7 ust. 3	artykuł 7 ust. 2
artykuł 7 ust. 4	artykuł 7 ust. 3
artykuł 7 ust. 5	artykuł 7 ust. 4
artykuł 8 ust. 1	artykuł 6 ust. 1 lit. c), drugie zdanie
artykuł 8 ust. 2	artykuł 8 ust. 1 i 2
artykuł 8 ust. 3	artykuł 8 ust. 3

Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89	Niniejsze rozporządzenie
artykuł 8 ust. 4	artykuł 8 ust. 4
—	artykuł 8 ust. 5
artykuł 8 ust. 5	artykuł 8 ust. 6
artykuł 8 ust. 6	artykuł 8 ust. 7
—	artykuł 8 ust. 8
artykuł 9 ust. 1 - 9	artykuł 9 ust. 1 - 9
artykuł 9 ust. 10	—
artykuł 10 ust. 1 i 2	artykuł 10 ust. 1 i 2
artykuł 10 ust. 3	artykuł 10 ust. 3 akapit pierwszy, pierwsze zdanie
—	artykuł 10 ust. 3 akapit pierwszy, drugie zdanie
—	artykuł 10 ust. 3 akapit drugi
artykuł 10 ust. 4	artykuł 10 ust. 4 akapit pierwszy
—	artykuł 10 ust. 4, akapit drugi
artykuł 10 ust. 5	artykuł 10 ust. 5, akapit pierwszy i czwarty
—	artykuł 10 ust. 5, akapit drugi, trzeci i piąty
artykuł 10 ust. 6	artykuł 10 ust. 6
artykuł 11 ust. 1	artykuł 11 ust. 1
artykuł 11 ust. 2	—
artykuł 11 ust. 3	artykuł 11 ust. 2
artykuł 11 ust. 4	artykuł 11 ust. 4 pierwsze zdanie
—	artykuł 11 ust. 4 drugie i trzecie zdanie
artykuł 11 ust. 5 pierwsze zdanie	—
artykuł 11 ust. 5 drugie zdanie	artykuł 11 ust. 3
artykuł 11 ust. 6	artykuł 11 ust. 5
—	artykuł 11 ust. 6 i 7
artykuł 12	artykuł 12
artykuł 13 ust. 1 akapit pierwszy	artykuł 13 ust. 1
artykuł 13 ust. 1 drugi akapit, słowa wstępne	artykuł 13 ust. 2 słowa wstępne
artykuł 13 ust. 1 drugi akapit, lit. a)	artykuł 13 ust. 2 lit. b)
artykuł 13 ust. 1 drugi akapit, lit. b)	artykuł 13 ust. 2 lit. c)
artykuł 13 ust. 1 drugi akapit, lit. c)	artykuł 13 ust. 2 lit. e)
artykuł 13 ust. 1 drugi akapit, lit. d)	artykuł 13 ust. 2 lit. a)
—	artykuł 13 ust. 2 lit. d)
artykuł 13 ust. 2	artykuł 13 ust. 3
artykuł 13 ust. 3	artykuł 13 ust. 4 zdanie pierwsze i drugie
artykuł 13 ust. 4	artykuł 13 ust. 4 zdanie trzecie
artykuł 13 ust. 5	artykuł 13 ust. 5, zdanie pierwsze
—	artykuł 13 ust. 5, zdanie drugie
artykuł 13 ust. 6 pierwsze zdanie	artykuł 13 ust. 6
artykuł 13 ust. 6 drugi zdanie	—
—	artykuł 13 ust. 7 i 8
artykuł 14 ust. 1 słowa wstępne	artykuł 14 ust. 1 słowa wstępne
artykuł 14 ust. 1 lit. a)	artykuł 14 ust. 2 lit. a)
artykuł 14 ust. 1 lit. b)	artykuł 14 ust. 1 lit. a)
artykuł 14 ust. 1 lit. c)	artykuł 14 ust. 1 lit. b) i c)

Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89	Niniejsze rozporządzenie
artykuł 14 ust. 1 lit. d)	artykuł 14 ust. 1 lit. d)
—	artykuł 14 ust. 1 lit. e) i f)
artykuł 14 ust. 2 słowa wstępne	artykuł 14 ust. 2 słowa wstępne
artykuł 14 ust. 2 lit. a)	artykuł 14 ust. 2 lit. d)
artykuł 14 ust. 2 lit. b) i c)	artykuł 14 ust. 2 lit. b) i c)
artykuł 14 ust. 3	artykuł 14 ust. 3
artykuł 14 ust. 4	artykuł 14 ust. 4
artykuł 15 ust. 1 słowa wstępne	artykuł 15 ust. 1 słowa wstępne
artykuł 15 ust. 1 lit. a) i b)	artykuł 15 ust. 1 lit. a) i b)
artykuł 15 ust. 2 słowa wstępne	artykuł 15 ust. 1 słowa wstępne
artykuł 15 ust. 2 lit. a)	artykuł 15 ust. 1 lit. c)
artykuł 15 ust. 2 lit. b)	artykuł 15 ust. 1 lit. d)
artykuł 15 ust. 3	artykuł 15 ust. 2
artykuł 16 - 20	artykuł 16 - 20
artykuł 21 ust. 1	artykuł 21 ust. 2
artykuł 21 ust. 2	artykuł 21 ust. 3
artykuł 21 ust. 3	artykuł 21 ust. 4
artykuł 22 ust. 1	artykuł 21 ust. 1
artykuł 22 ust. 3	—
—	artykuł 22 ust. 1 - 3
artykuł 22 ust. 4	artykuł 22 ust. 4
artykuł 22 ust. 5	—
—	artykuł 22 ust. 5
artykuł 23	artykuł 23 ust. 1
—	artykuł 23 ust. 2
artykuł 24	artykuł 24
—	artykuł 25
artykuł 25 ust. 1	artykuł 26 ust. 1, akapit pierwszy
—	artykuł 26 ust. 1, akapit drugi
artykuł 25 ust. 2	artykuł 26 ust. 2
artykuł 25 ust. 3	artykuł 26 ust. 3
—	Załącznik